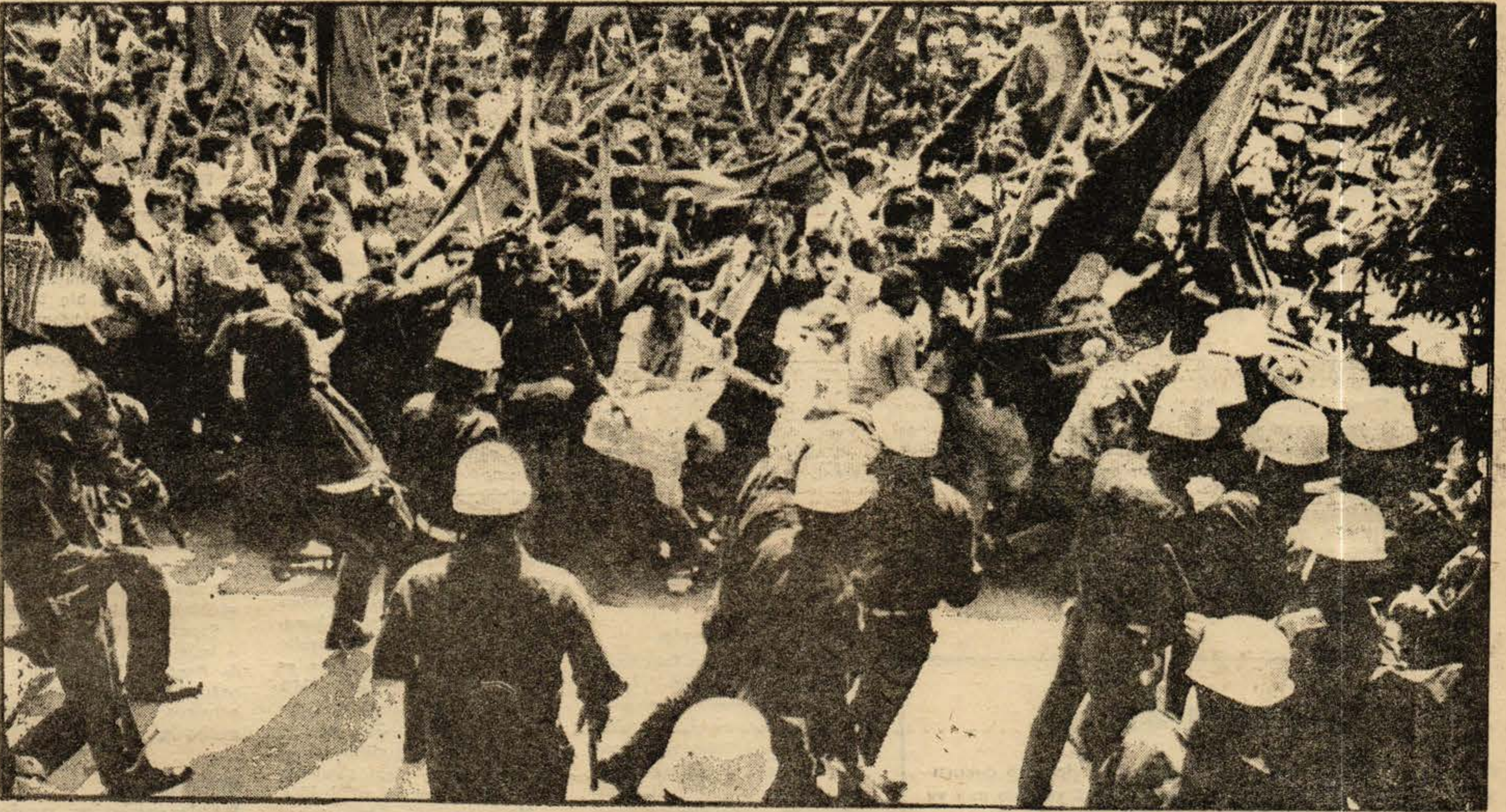
HALKIN SESİ

17 HAZİRAN
1975
200 KURUŞ
10

Tarihi yaratan biricik güç halktır

15-16 HAZİRANIN BEŞİNCİ YILI FAŞİZME VE REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE ÇAĞRISIDIR

HALK POSTASI

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

HER TÜRLÜ KANUNSUZLUK VE ZORBALIK ALTINDA ÇALIŞIYORUZ

İskenderun Demir - Çelik inşaatlarında Bahattin Gürsesli şirketinde çalışıyorum. Bu işyerinde 300 işçi her türlü kanunsuzluk ve zorbalık altında çalıştırılıyor. Sekiz saatlik iş gününe uyulmuyor. Pazar, bayram tatilimiz yok. İş güvenliğimiz ve sendika hürriyetimiz yok. Çoğumuzun [illegible] bile yok, kaçak çalıştırılıyoruz. İşyeri faaliyete geçeli sekiz ay oluyor. 100 işçinin sigortası ya var, ya yok. İş kazaları örtbas ediliyor. Kazalara karşı hiç bir tedbir yok. Bahattin Gürsesli servis istemeyelim diye koğuşlarda kalmamızı istiyor. Koğuşların ahırdan farkı yok, her tarafı pislik içinde, hastalığın yayılması için bütün şartlar var.

İşyeri faaliyete geçmeden yirmi gün önce, 1.9.194'te sarı sendika Emek Yapım-İş ile hükümlerine uyulmayan bir toplu sözleşme imzalanmış. Toplu sözleşmede Pazar ve bayram tatilleri, her işçiye miğfer, altı ay çalışan işçiye 15 gün ücretli izin, yemek parası gibi haklar var. Toplu sözleşme hükümlerine uyması için Emek Yapım-İş'in patrona baskı yapmasını, gerekirse greve gidilmesini söyleyen işçilere sendika başkanı, «biz işçinin hakkını alırken işvereni de hırpalamıyacağız» diyor. Bu patron sendikası bize değil Bahattin Gürsesi'ye hizmet ediyor. Öte yandan ASYMİ İŞ sendikası da patrona toplu sözleşme teklifinde bulundu. Patron daha ucuz ve daha sarı bir sendika bulduğu için bu teklife yanaşmıyor. Geçmişte Yapım-İş'e karşı patronların desteklediği ASYMİ-İş sendikasının işçilere karşı çevirdiği dolaplar nedeniyle yüzü iyice açığa çıktı. Artık işçiler ASYMİ-İş'in grev kırıcısı ve patron yanlısı olduğunu biliyorlar.

Öte yandan Yapım İş ve eski Genel Başkanı İsmet Demir teslimiyet bayrağını çekince patronlar ASYMİ İş sendikasını da silmeye çalışıyorlar. ASYMİ-İş de bir yandan işçilerin güvenini kazanmak, öte yandan patronları bu tavırlarından vazgeçirmek için grev tehditlerine gidiyor. Bu sendika Bahattin Gürsesli'yi de grev tehdidiyle yola getirmeye çalıştı. 6.4.1975 tarihinde akşam paydosundan sonra işçilerle konuşmak için koğuşlara gelen sendika başkanı Bayram Sökmen ve adamları, taşaronlar, ustabaşı, postabaşı ve patronun öteki adamları tarafından taş ve sopalarla kovalandı. Bu kovalama çok kolay oldu. Çünkü Bayram Sökmen, kendisinin ve ASYMİ-İş'in ne mal olduğunu bilen işçilerin desteğini alamadı. Patronun karşısında kendini yalnız buldu. Hattâ koruma ekibinin bekçileri bile olaya müdahale etmediler. Bu olay sırtını işçiye değil de patrona dayayan sendikalara bir ders olmalıdır.

Ertesi gün işçilerin çoğundan habersiz grev oylaması yapıldı. Patronun kendi hazırladığı, birçok işçinin isminin olmadığı listeyle oylama yapıldı ve «greve hayır»la sonuçlandı. Patronun bu oyunu bizi yıldırmadı. Aksine mücadele azmimizi güçlendirdi. Ne oylamanın olduğu akşam patronun çaldırttığı davul zurna ne de kesilen kovunlar, oyuna geldiklerini anlayan beton işçilerinin ertesi gün greve gitmesini engelleyemedi. Patron Pazar tatili ve servis vereceğini, ücretlerin arttırılacağını vaad ederek işçilere tekrar işbaşı yaptırdı.

Yapı İş kolunda devrimci bir sendikanın olmaması patronların işini daha da kolaylaştırıyor. Önümüzdeki tüm yapı işçilerinin ortak bir görevi var: kendi sendikamızı, devrimci bir sendikayı kurmak için mücadele etmek.

Yaşasın Demir Çelik işçilerinin birliği ve mücadelesi!

Kahrolsun patronlar ve sarı sendikalar!

Bir işçi

EMEKÇİ HALKLA KAYNAŞMAK

Halkın Sesi okuyucusu olarak, sizden aşağıdaki mektubu yayınlamanızı rica ederim.

Genç arkadaşlar, okuyan gençler, devrimci arkadaşlar, bize her zaman olduğu gibi bugün de önemli görevler düşmekte. Özellikle okulların kapanacağı bu günlerde Hepimiz yaz tatili için köyümüze veya şehrimize gideceğiz. İşte bizim görevimiz burada başlar. İster köyde, ister kentte olalım, işçi ve köylülerle kaynaşarak onlarla birleşerek onları aydınlatmak, onlara gerçek somut örneklerle bugünün önemini anlatmak ve onları bir ölçüde mücadeleye hazırlamak bütün devrimci arkadaşlara tarihî bir görevdir. Bu görevi yerine getirirken dikkat edeceğimiz şey de şudur: İşçi ile, köylü ile otururken, onlara bir şeyler verirken, onların düzeyine inmek, onlardan daha üstün görünmekten kaçınmak. Bu, işçinin, köylünün bilinçlendirilmesinde en önemli rolü oynar. Çünkü işçi, köylü kendi bilinçsizliğini bildiği için bunun bilinçli biri tarafından ona verilmeye çalışıldığını görünce o da kuşkusuz sevinir. Ve gerçekleri daha iyi kavrar. Burada Mao'nun bir sözünü hatırlatmak isterim. «Biz devrimi köylülerle aynı şeyi giyerek, aynı yemeği yiyerek ve kendimizi onlardan ayırmadığımız için başardık.» İşte bize bugün düşen görev budur. Bunu bütün devrimci arkadaşların bir tarihî görev olarak yerine getireceğinden kuşkum yok.

Yaşasın işçi — köylü birliği!

Fehmi Ersoy
Kadırga Öğrenci Yurdu

İŞ CİNAYETLERİNE SON!

Üsküdar Doğancılar semtinde kanalizasyon çukuru kazan bir işçi, feci şekilde ölmüştür. 22 yaşında evli ve dört çocuk babası işçi arkadaşın iş güvenliği olmaması nedeniyle ölümü şöyle olmuştur:

Kanalizasyon çukuru kazma makinasıyla kazılıyor, işçi arkadaş çukurun içinde kürekle toprağı dışarı atıyordu. Kazma makinesinin çukurun kenarına fazla miktarda yığdığı toprak birden kayıverdi ve işçi arkadaş altında kaldı. Arkadaşı kurtarmak isteyen işçileri müteahhit engelledi. Sonra kazma makinasının kepçesiyle arkadaşın üzerindeki toprağın alınmasını söyledi. İşçilerin itirazına rağmen kepçe toprağa indi ve işçi arkadaşın kafasıyla beraber çıktı... Böylece arkadaşın ölümüne sebep oldu

Kanalizasyon kenarında hiçbir tehlike işareti yoktu. Güvenlik için tahtalarla barikat yapılmamıştı

Olaydan hemen sonra 100 metre ilerdeki karakoldan gelen polislerin hiç bir şey olmamış gibi tavırları, patronun «yazık, iş kazası» gibi tavırları karşısında, işçiler patrona küfür etmişlerdir

Olaydan sonra gelen patronun adamları «Kader işte. cesedi yıkatıp gömeceğiz» diye alay edercesine konuşmuşlardır. Olaydan sonra tüm işçiler işten ayrılmışlardır.

Üsküdar'dan bir gurup liseli

«Ne isten atmalar, ne rüsvet, ne sarı sendikalar ve ne de polis baskısı bizi yıldıramaz!»

Ben Vatan Plastik Fabrikasında çalışan bir işçiyim. İşçiyi bilinçlendiriyorum gerekçesiyle patron peşime adam taktı. İşyerinden çıktıktan sonra patronun adamı ile kavga ettik. Bunun üzerine patron, İş Kanununun 17. maddesine dayanarak beni işten atmak istedi. Ben itiraz ettim, işi aksatacak bir olay çıkarmadığımı, bu olayın da işyerini ilgilendirmediğini söyledim. Ertesi günü bu defa 13. maddeye dayanarak ve bütün haklarımı vererek işten attığını söyledi. Daha sonra bana 21 bin lira para vereceğini ve fikirlerimden vazgeçmemi teklif etti. Reddettim ve «Ben sınıfımı satmam. Sen işçinin hakkını ver. Öte yanda arkadaşlarım açken o lokma benim boğazımdan geçmez, ölürüm» dedim ve kapıyı çarpıp çıktım. O günden beri (otuz beş gündür) işsiz gezmekteyim.

Bu olay karşısında, grevimizi baltalayan, bizden habersiz toplu sözleşmeye oturan Lastik — İş durumumla ilgilenmedi. Aynı şekilde işten atılan 11 işçinin hakkını da aramadı. İşten atıldıktan sonra sürekli sendikaya gittim, ancak beni oyaladılar, biraz daha dayan dediler. Amaçları beni bıktırmak, bu baskıya ses çıkarmamı engellemekti.

Baskılar bununla da bitmiyor Bir gün Gamak fabrikasına direnen işçi kardeşlerimize omuz vermek için gittim. Sonra evden Beyazıt'a giderken birisi koluma yapıştı. Ben itiraz edince polis olduğunu, beni karakola götüreceğini söyledi. «Ne suçum var, ne hakla beni karakola götüreceksin» diye itiraz etmeme rağmen, zorla karakola götürdü. Karakolda beni tehdit ederek sorguya çektiler. Beni bir yandan dövdüler, bir yandan da «Gamak fabrikasında ne arıyorsun, Kissinger'i protesto eden öğrencilerin arasında ne arıyorsun, hangi siyasî kuruluşta çalışıyorsun» gibi sorular sordular. Ben itiraz edince yalan söylediğimi, herşeyi bildiklerini söylediler. Beni epey hırpaladıktan sonra «Bir daha seni böyle yerlerde görürsek, elimize düşersen seni elimizden Allah bile kurtaramaz» dediler.

Ne patronların işten atması, rüşvet teklif etmesi, ne devrimciyim diye geçinip bizi satan sendikacılar, ne de polisin baskısı bizi yıldıramaz mücadelemizi söndüremez.

İstanbul'dan bir işçi

KAPI KAPI İŞ ARIYORUM

Ben 1973-74 yılında Sanat Enstitüsünden mezun oldum. Şimdi kapı kapı iş arıyorum. Karşılaştığım olayları size yazıyorum.

1974'ün 11. ayında Konya Seydişehir'deki Etibank'ın alüminyum tesislerinde çalışmak için dilekçe verdim. Cevap bekliyorum.

26.2.1975'te Kırıkkale İş ve İşçi Bulma Kurumu'na dilekçe verdim. Cevap bekliyorum.

1974'ün 10. ayında İstanbul Eyüp Şubesi İş ve İşçi Bulma Kurumu'na verdiğim dilekçeye cevap bekliyorum.

İstanbul Alibeyköy Sungurlar Fabrikasına iş için müracaat tutanaklarının birinde gözüme şöyle bir not ilişti: «...Bey göndermiştir. Fakat bizi oraya hiç bir bey göndermedi ve aldığımız nazik cevap, «İşe kabul edilmiyorsunuz beyefendi» oldu.

Tokat İş ve İşçi Bulma Kurumu'na gönderdiğim iş isteğine de gelen cevap «Dilekçeniz işleme konmuştur» oldu. Hâlâ cevap bekliyorum.

Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş. Turhal Şubesine iş isteğinde bulunduğum dilekçenin cevabı aynen şöyle: «Durumunuzla mütenasip işimiz olmadığını üzülerek bildirir, iş isteğiniz için teşekkür ederiz.»

Şayet bir teknik elemana iş bulmak bu kadar zorsa, biz de Sanat Enstitülerinin kapatılmasını yetkililerden rica ediyoruz. Üç yılımız orada geçmesin...

Devrimci bir işçi

ERGANİ'de Revizyonistler neden «HALKIN SESİ»ni toplu halde satın alıyorlar

29 Mayıs 1975 akşamı Diyarbakır'ın Ergani ilçesinde oynanan «Ana» oyununda Halkın Sesi satan devrimcilere birkaç TSİP li revizyonist engel olmaya kalkışmıştır. Daha sonra aynı dergiyi toptan satın almak istemiş ve bir ara da satışa yardımcı olacaklarını belirtmişlerdir. Kendilerini tanımayan iki devrimciden bir miktar dergiyi satın almayı başaran revizyonistler, bu işi birkaç kez tekrarlamaya kalkışınca açığa çıkmışlardır. Dergilerden biri de yırtılıp yere atılmış olarak bulunmuştur.

Oyun bittikten sonra devrimciler halka bu sahtekârlığı açıklamışlardır. Devrimciler bu gibi tertiplerin yeni olmadığını, revizyonistlerin her zaman böyle davrandıklarını çeşitli örneklerle anlatmışlardır. Salondaki halk, revizyonistlere büyük tepki duymuştur.

HALKIN SESİ Haftalık Dergi * Sahibi: İlker Sümerkan — Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Erhan Ünsal — Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul — Yazışma ve Abone Adresi: P.K. 1112, Sirkeci, İstanbul * Dizgi, tertip, baskı: ÖZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi — İstanbul

ABONE ŞARTLARI: Yurtiçi: Yıllık 100, altı aylık 50 lira. Avrupa (uçak): Yıllık 150, altı aylık 75 lira * İLÂN ŞARTLARI: Santimi otuz lira — Yayın ilânları: Sabit çerçeve 100 lira * İSTANBUL DAĞITIM: FUAT BÜTE — İSTANBUL DIŞI TÜRKİYE DAĞITIM: HÜRRİYET GAZETE DAĞITIM.

15 - 16 Haziranın Beşinci Yılı Faşizme Ve Revizyonizme Karşı Yeni Bir Mücadele Çağrısıdır

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden bu yana beş yıl geçti. Emekçi halkımızın 1960'larda yükselen mücadelesi 15-16 Haziran 1970'te doruğuna ulaşmıştı. İşçi sınıfımız 15-16 Haziran mücadelesiyle gücünü ortaya koydu. Amerikancı AP iktidarının işçi sınıfını sarı sendika çenberine hapsetmek amacıyla hazırladığı kanun tasarıları bu mücadeleyle parçalandı 15-16 Haziran mücadelesi, işçi sınıfına ve halk yığınlarına güvenmeyen revizyonist ve darbeci görüşlere de ağır bir darbe indirdi. İşçi sınıfı, bencil bir sınıf olmadığını bütün ezilen halkı kurtuluşa ulaştıracak, milli demokratik devrime önderlik edecek biricik sınıf olduğunu 15-16 Haziran mücadelesiyle bir kere daha gösterdi. Yüzbinlerce işçi, bütün halkın bağımsızlık ve demokrasi özlemini, yoksulluk ve zulümden kurtulma isteğini dile getirdi. Bir sel gibi akan işçi yığınları, attıkları sloganlarda köylülükle birleşmeyi savundular ve tek kurtuluş yolunun devrim olduğunu haykırdılar.

REVİZYONİSTLERİN SIKIYÖNETİME TESLİM OLAN «USLU DURUN» TEORİSİ

Birbiri peşi sıra uyguladığı baskı tedbirleriyle faşist bir diktatörlük tezgahlayan Amerikancı AP iktidarı, işçi mücadelesini sıkıyönetimle karşıladı. İşçi sınıfının ve halkın demokratik hak ve hürriyetleri sıkıyönetimin süngüleriyle bastırıldı. Binlerce işçi işten atıldı. Birçok işçi önderi ve sendikacı hepsedildi. İşçilere karakollarda baskı ve zulüm uygulandı.

18 Temmuz 1970 tarihli İşçi - Köylü gazetesinin başlığında durum ve görevler şöyle tesbit ediliyordu:

«Sıkıyönetim patronun emrinde işçileri eziyor. Zulme karşı birleşelim. 1 — Sıkıyönetimin kalkması için, 2 — İşten atılanların geri alınması için, 3 — Hapsedilenlerin serbest bırakılması için, 4 — Baskı kanunlarının çökertilmesi için MÜCADELE EDELİM.»

Behice Boran'ın başını çektiği revizyonist TİP yöneticileri ise, her zaman olduğu gibi zulme boyun eğilmesini, uslu durulmasını, aksi halde sıkıyönetimin kalkmıyacağını savunuyorlar ve «Mücadele edilmesin, yoksa faşizm gelir» diyorlardı. Onlar, sıkıyönetimin kaldırılmasını, baskılara son verilmesini daima hakim sınıfların bir lütfu olarak gördüler. Boran revizyonistlerinin yönetimindeki TİP, aldığı kararlarda ordunun görevi olan milli savunma işleriyle uğraşmasını ve ülke içi meselelere karışmamasını diliyordu.

Her türden revizyonist, orduyu sınıf mücadelesinin dışında bir kurum olarak göstermeye ve ordunun hakim sınıfların bir baskı aracı olduğunu gizlemeye çalışıyordu. Revizyonistler böylece, işçi sınıfının ve halkın uyanıklığını köreltmeyi en önemli görev olarak benimsediler. Bu tutumlarıyla 12 Mart faşist diktatörlüğünün kurulmasına yardımcı oldular. Bugün de karşılaştığımız «uslu duralım, yoksa faşizm gelir» tutumunun anası, revizyonist TİP yöneticileriydi. Sıkıyönetime karşı mücadeleyi baltalayan ve örtbas etmeye çabalayan revizyonist tutumun «şerefi» en başta Behice Boran'lara aittir.

15 - 16 HAZİRAN MÜCADELESİNİN HEDEFLERİ BUGÜN DE GEÇERLİDİR

15-16 Haziran mücadelesinden bu yana beş yıl geçti, fakat işçi sınıfımızın mücadele talepleri ve meseleleri o günlerden pek farklı değildir.. İşçi sınıfımız bugün de sıkıyönetimin baskısı altındadır.

Grevler, gösteriler ve bütün demokratik haklar sıkıyönetimin keyfine bağlanmış açıkçası yok edilmiştir. 12 Mart faşizmi, işçi sınıfımızın çektiği acıları ve yoksulluğu kat kat ağırlaştırmıştır. 1970 yılından beri hayat pahalılığının artış hızı işçi üccretlerindeki yükselişin çok üzerindedir. İşçilerin gerçek ücretleri, yani ellerine geçen paranın satınalma gücü devamlı düşmektedir. Ekonomik buhranın yükü en başta işçi sınıfımızın sırtına yıkılmakta binlerce işçi işten atılmaktadır. Patronların lokavt uygulamaları büyük bir dert haline gelmiştir. Onbinlerce işçi, memur sayılarak en tabii haklarından yoksun bırakılmaktadır. Hükümetler «Milli güvenliğe aykırı» olduğu gerekçesiyle grevleri ertelemekte ve patronların güvenliğini bu yolla da korumaktadırlar. Sendika özgürlüğünün gerçekleşmesi ve korunması, hâlâ işçi sınıfımızın temel demokratik taleplerinden biridir. Revizyonizm, 15-16 Haziranlarda oldugu gibi bugün de işçi sınıfının ayağına dolaşmakta, işçilerin mücadelesini engelelmeye çalışmaktadır. Sendika ağaları, gangster sendikacılar ve işçi aristokrasisi bugün de faşist iktidarların ve revizyonist işçi düşmanlarının hizmetindedir.

Bu şartlar altında 15-16 Haziranların mücadele hedefleri bugün de geçerlidir. Sıkıyönetimin kalkması, işçi sınıfımızın başta gelen demokratik talebidir. İşten çıkarmalara son verilmelidir. Lokavt bir hak olamaz! İşçi ücretleri yükseltilmeli sekiz saatlik işgünü gerçekleşmelidir! Çocuk ve kadın işçiler üzerindeki baskılara son! Eşit işe, eşit ücret! işçi-memur ayrımı kalkmalıdır. İşyerlerinin çalışma ve sağlık şartları düzeltilmeli, işçilerin güvenliği sağlanmalıdır.! Sendika özgürlüğü, grev ve toplu sözleşme hakkı üzerindeki bütün baskılara son!

İşçi sınıfımız demokratik haklarını pazarlıklarla ve patronların lütfuyla değil, mücadele ile kazanacaktır. Bu mücadeleye set çeken sarı sendika ağalarının gangster sendikacıların hakimiyetini yıkmalı ve bütün sendikalarda tabandaki gerçek işçinin hakimiyetini sağlamalıyız.

Proleter devrimcileri, işçi sınıfımızın demokratik ve iktisadi hakları için verilen bütün mücadelelere katılacaklar ve bu mücadelelerde en fedakar, en mütevazi işleri yükleneceklerdir. DİSK'in, Türk-İş'in ve diğer bağımsız işçi sendikalarının işçi hakları için yapacağı her mücadeleyi destekliyoruz. Türk-İş'in 16 Haziran'da yaptığı Uyarı Direnişi adı verilen İzmir çapındaki grevi destekliyoruz. Bu grevlerin bütün yurt yüzeyine yayılması ve faşist Milliyetçi Cephe iktidarını hedefalması için çalışmalıyız. DİSK de bu konuda aktif bir tutum almalı ve harekete geçmelidir.

İŞÇİ SINIFI İÇİNDE REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE REFORMCULUĞA KARŞI MÜCADELEDEN ÖNDE GELİR

Bütün bunları tesbit etmekle beraber unutmamak gerekir ki iktisadi ve demokratik haklar için mücadele Lenin'in deyişiyle «İşçi sınıfının burjuva politikası»dır. Proleter devrimcilerin esas görevi işçi sınıfının devrimci siyasi mücadelesini geliştirmektir. Sendikalar işçi sınıfını kapitalizm sınırları içinde kalan ekonomik mücadeledere hapsetmeye çalışıyorlar. Bu konuda Türk-İş ve DİSK arasında çok büyük bir fark yoktur. Her ikisi de işçi sınıfının proleter siyasi mücadelesinin karşısında yer almaktadırlar. DİSK ve Türk—İş'in siyasi tutumları gittikçe birbirine yaklaşmaktadır. Her ikisi de CHP'yi takip eden reformcu bir politika izliyorlar. Gerek DİSK, gerekse Türk-İş içinde CHP'ye yaklaşma eğilimleri güçlenmiştir. Aralarındaki önemli fark, DİSK tabanını oluşturan işçilerin çok daha uyanık ve devrimci nitelikleridir. Bununla beraber Türk-İş ve DİSK yönetimlerinin mücadeleleri, burjuva toplumunun sınırları içinde kalmaları bakımından farklı değildir.

Bütün bu gerçeklere rağmen, işçi sınıfımız için revizyonizm, DİSK'in temsil ettiği reformcu sendikacılıktan daha büyük bir tehlikedir. Çünkü Kruşçev - Brejnev modern revizyonistlerinin Türkiye'deki takipçileri yalnız burjuva reformcu bir politika izlemekle ve devrim düşmanlığıyla kalmıyorlar. Bunlar aynı zamanda dünya gericiliğinin iki merkezinden biri olan Sovyet sosyal emperyalistlerinin yayılma ve tahakküm politikalarına da hizmet ediyorlar.

Revizyonist elebaşıları, DİSK'in reformcu yöneticilerinin karşısına sözümona «sosyalist» maskesi takarak ve iktidar mücadelesi vermek iddialarıyla çıkıyorlar. Gerçekten de bunlar bir iktidar mücadelesi veriyorlar. Fakat Brejnevci revizyonist elebaşılar, bütün iktidar umutlarını sosyal emperyalizmin yayılmasına bağlamışlardır. Bunların gerçekleştirmek istedikleri iktidar, sosyal emperyalizmin işbirlikçisi olan bürokrat kapitalistlerin ve toprak ağalarının iktidarından başka bir şey değildir. Kaderini sosyal emperyalistlerle birleştirmiş veya birleştirmekte olan revizyonistlerin işçi sınıfımızın ve bütün halkın tepesinde kurmak istedikleri rejimin, Demirellerin, Türkeşlerin Milliyetçi Cephesinden esasta farkları yoktur. «Sosyalizm» sözü revizyonist elebaşıların yalnız dillerindedir. Gerçekte bunlar, işçi sınıfı ve halk üzerinde sosyal - faşist bir diktatörlük peşinde koşmaktadırlar. Bunlar, yularlarını Sovyet sosyal

(Devamı 9 ncu Sayfada)

FABRİKADAN KÖYDEN

İZMİR'DE İŞÇİLER SEKİZ SAAT SÜRELİ GENEL DİRENİŞ YAPIYOR

İzmir'de 16 Haziran günü Türk — Iş'in düzenlediği 8 saatlik bir genel direniş yapılacaktır. Bu süre içinde bütün fabrikalar duracak, sular akmayacak, elektrikler yanmayacak, tren, otobüs ve uçaklar hareket etmeyecektir.

Türk — Iş Genel Başkanı Halil Tunç, bu direnişin sebeplerini şöyle açıklamıştır:

«1975 Türkiyesinde çağ dışı kalması gereken lokavt, yasa dışı olmalı ve son günlerde işverenlerce yoğunlaştırılan saldırı lokavtları durdurulmalıdır. İşçi — memur ayırımına, işçi yararına bir çözüm yolu getirilmelidir. Dernekler kanunu da değiştirilmelidir. Asgari ücretten vergi alınmamalıdır. Kıdem tazminatı, Meclis Komisyonunca kabul edilen şekliyle değil, Türk — Iş'in önerdiği bir biçimde olmalıdır Kıdem tazminatlarının bir fonda toplanması, işçi kesiminde kuşkuyla karşılanmaktadır. İşçi emekli aylıkları, günün koşullarına göre ayarlanmalıdır. Belediyelerde çalışan işçilerin aylıkları zamanında ödenmeli ve bu işçilerin sosyal hakları verilmelidir»

DEVRİMCİ BİR İŞÇİ BENZOL ZEHİRLENMESİNDEN ÖLDÜ

Terlik ışçisi arkadaşımız İsmail Doyran benzol zehirlenmesi sonucu 5 mayıs 1975 günü öldu. İsmail bir emek şehididir. Emperyaiizmin boyunduruğundaki azgelişmiş, yarı — feodal ülkemizde milyonlarca işçi çocuğu gibi bu arkadaşımız da zarzor okuyabildiği ilkokuldan sonra terlikçiliğe başladı. Terlikciler imalatta slüsyon ve ilâç denen yapıştırıcı kullanırlar. Bu maddeler zehirli, öldürücü nitelikler taşırlar. Bol havalı, güneşli ve hava değiştirme tertibatı olan işyerleri bir yere kadar çalışanların hayatını kurtarabilir. Oysa bugün İstanbul'da Çarşıkapı — Gedikpaşa bölgesini kaplayan kunduracı ve terlikçilerin çalıştığı işyerleri her türlü sağlık koşullarından yoksundur. Havasız, pis, daracık, içiçe geçmiş dükkânlarda arkadaşlarımız ölümüne çalışmak zorunda kalmaktadırlar

İsmail Doyran işte bu iş koşullarının doğal sonucu olarak üç yıl direndiği ölüme sonunda yenildi. Teşhis sülüsyon imalinde kullanılan benzolden zehirlenmeydi. Benzol kan kanseri yapıyordu. Benzolün kan kanseri yaptığı defalarca yazıldı, çizildi. Fakat insanlarımızı işçilerimizi değil, patronların tatlı kârlarını düşünen bu düzen, bu düzenin devleti, bu duruma seyirci kaldı ve kalacaktır. İsmail gibi binlerce işçi kardeşimiz patronların kârları uğruna, emperyalistlerin talanı uğruna ölmektedir. İsmail'in katili emperyalizme göbeğinden bağımlı işbirlikçi iktidardır. İşbirlikçi hain iktidarların oluşturduğu çabşma düzenidir. Bunu anlamalı ve anlatmalıyız. Bu düzenin yıkılması ve yerine demokratik halk iktidarının kurulması için mücadele vermeliyiz.

Arkadaşları adına kardeşi
Osman DOYRAN

BEMA'da 97 işçi işten atıldı

Bema işçileri uzun bir süredir sarı Tek — Gıda — İş Sendikasından ayrılıp Gıda — İş'e geçme mücadelesi veriyorlar. Sendika seçme hürriyeti için pek çok baskı pahasına aylardır mücadele eden işçilere patron daha mücadelenin başında şöyle gözdağı vermişti: «DİSK'in hiçbir kolu bu fabrikaya giremez. Fabrikayı kapatmak pahasına bunu önleyeceğim.» Fakat Bema işçileri yılmadılar. Bircok arkadaşlarının işten atılması, sayısız baskı ve tehdit karşısında mücadelelerini sürdürdüler.

Simdi patron üretimin düşük olduğu bahanesiyle 97 işçiyi işten atmış bulunuyor. Bunu yaparken diğer işçilerin hepsinin yıllık izinde olduğu ve fabrikanın çalışmadığı bir zamanı seçti. Böylece diğer işçilerin karşı çıkmasını önleyeceğini hesap etti. Fakat işçiler arkadaşlarının hakkını aramaya kararlıdırlar

MADEN-İŞ'İN AVUKATLARI KOÇAK DEMİR ÇEKME FABRİKASINDA PATRONA YARDIMCI OLDULAR

Silahtar'daki Koçak Demir Çekme Fabrikasında çok zor şartlar altında çalışan işçiler, bundan bir süre önce, patrona karşı verdikleri mücadelede kendilerine önderlik edecek bir sendikaya girmek için harekete geçtiler. Maden-İş'e girmek için müracaat ettiler. Bunun üzerine işçilerin mücadelesinden korkan patron lokavt ilân ederek fabrikayı kapattığını bildirdi. Bu durum karşısında işçiler de patronun fabrikadaki mallarını kaçırmasını önlemek için fabrikanın önünde nöbet beklemeye başladılar. İşçiler «Açız, beş kuruş paramız yok, onun için patronun hapse attırırım tehditleri bize vız gelir. Biz burada oldukça patron, mallarını dışarı çıkaramıyacaktır.» diyerek direnişlerini sürdürdüler. Çevre fabrikaların işçileri Koçak Demir Çekme'nin işçilerini yürekten desteklediler.

4 Haziran günü işçiler, 40 derece sıcağın altında nöbet tuttukları bir sırada Maden — İş'in avukatları patronla görüşmek için fabrikaya geldiler. Bu arada jandarma, işçilerin fabrikaya girmelerini önlemekteydi. Bir süre patronla görüşen Maden — İş'in avukatları görüşmenin sonucunda işçilere şöyle dediler. «Arkadaşlar, etraf jandarma dolu, başka çaremiz yok. Kamyonun dışarı mal çıkarmasına bir defaya mahsus olmak üzere izin vermeliyiz.» Bu sözler işçilerin sert tepkisiyle karşılaştı. Buna rağmen Maden — İş'in avukatları kapıyı açarak, işçileri dağıtmaya çalıştılar, böylece patronun malları dışarı çıkarmasına yardımcı oldular. İşçiler, «Kahrolsun böyle düzen, kahrolsun böyle adalet», «güvendiğimiz sendika bizi aldattı» «Biz açız, çoluk çocuğumuz evde aç bekliyor» diye bağırdılar ve malları kaçıran kamyonu taşlarla kovaladılar.

İşçilerin öfkesini yatıştırmak isteyen Sendika avukatı ise şunları söyledi: «Fabrikadan bu malların çıkması lazımdı. Bizim için böylesi daha iyi. Patron sizi oyuna getirmek istiyor. Burayı kana boyamak istiyor. Burada malın çıkmaması için direnseydik büyük çatışmalar çıkardı. Sonra da faşizm gelirdi. Sömürü düzeni gelirdi. Bunlara fırsat vermemeliyiz.»

Reformcu sendikacılar, faşizm ve sömürü düzeni sözlerini işçilerin patronlar önünde baş eğmelerini sağlamak için bir tehdit vasıtası olarak kullanmaktadırlar. «Uslu durun faşizm gelir uslu durun sömürü düzeni gelir» demektedirler. Ama onlar bilmektedirler ki, işçi sınıfı yıllardan beri faşist zulüm altında yaşıyor ve kendini bildi bileli sömürü düzeninin içinde yaşıyor. Onun icin bu tehditler boşunadır. İşçi sınıfının mücadelesi zaten faşizmden ve sömürüden kurtulmak içindir.

Revizyonist ve reformist sendika ağalarının yönetimlerine son verelim. Sendikalarda gerçekten alınteri döken, tabanındaki gerçek işçilerin yönetimini hakim kılalım

Ankara Yüksek Öğrenim Derneğinde Devrimcilerin Konuşması Zorbalıkla Önlendi

Ankara Yüksek Öğrenim Derneği (AYÖD) «Gençlik ve Üniversite sorunu» üzerine bir üye toplantısı düzenledi. AYÖD'ün yöneticileri dünya meseleleri üzerine birtakım tahliller yaptılar. Bu tahlillerde emperyalizmin «3. bunalım dönemi» troçkist tezleri ileri sürüldü ve konuşmacılar yeni bir dünya savaşı tehlikesinin olmadığından, ABD ile SSCB arasındaki «yumuşama»dan «sosyalist blok»un yardımlarından söz ettiler. Böylece konuşmacılar, devrimci gençliğin emperyalizme ve özellikle iki süper devlete karşı uyanıklığını köreltmeye çalıştılar Rus sosyal emperyalizmini sosyalizm olarak yutturmaya çalıştılar. Bu revizyonist — troçkist kırması gerici görüşlere karşı çıkan devrimcilerin konuşmaları ise AYÖD yöneticileri tarafından zorbalıkla önlendi. AYÖD yöneticileri özellikle Rus sosyal emperyalizminin halk düşmanı yüzünün açığa çıkartılmasından ne kadar korktuklarını gösterdiler. Onlar, sosyal — emperyalizmin savunuculuğunu yaparken revizyonizmin zorbalık metodlarına başvurdular. Böylece AYÖD yöneticilerinin, örgüt için de demokrasinin uygulanacağına dair verdikleri sözlerin de bir kandırmacadan ibaret olduğu ortaya çıktı.

Bütün devrimci gençler, gençlik üzerinde hegemonya kurmak isteyen bu zorba, revizyonist gençlik ağalarına karşı çıkmalı ve onların gençlik üzerindeki hegemonyalarına son vermek için var gücüyle çalışmalıdırlar

HALİÇ HALK BİRLİĞİ'ne yapılan baskılar

Haliç Emekçi Halkının meselelerine eğilmek ve halka devrimci fikirleri ulaştırmak amacıyla Haliç Halk Birliği adında bir dernek kurulmuştur. Dernek daha kurulduğu günden itibaren faşist baskılarla karşılaşmıştır. İki dernek üyesi hiç bir gerekçe gösterilmeden üç gün nezarette tutulmuş, kuruluş bildirisini dağıtan üyeler, Bahari ye karakolunda dövülmüş ve yine bildiri dağıtan bir kısım dernek üyesi yirmi kadar faşist komandonun saldırısına uğramıştır.

Haliç Halk Birliği bütün yurtseverleri, bütün emekçi halkı ve gençliği faşizme karşı mücadeleye çağırmaktadır

MADEN — İŞ'TEKİ SENDİKA AĞALARI ELSA İŞÇİLERİNİN ÖRGÜTLENMESİNE KARŞI ÇIKIYOR

Levent - Sarıyer yolundaki ELSA fabrikası işçileri, fabrikalarına Sendika getirmek için mücadele etmektedir. 180 kadar işçinin çalıştığı fabrikada işçiler, aralarında 107 imza toplayarak Maden — İş'e müracaat etmişlerdir. Ama Maden — İş yöneticileri işçilerin bu talebine ilgi göstermemiştir.

Diğer taraftan, patron ve onun adamı olan bazı ustabaşılar işçilere çay saati, arkadaşlarıyla serbestçe konuşma, çalışırken müzik dinleme gibi bazı küçük haklarını hatırlatarak, «Eğer sendika getirirseniz bu hakları kaybedersiniz» demektedirler. Oysa patron birkaç ay sonra fabrikasını Kartal'a taşıyacak ve işçileri işten çıkaracaktır. İşçilerin iş güvenliği yoktur. Üç — dört senelik işçiler asgarî ücret almaktadırlar.

Gerçek menfaatlerin çay saatı, müzik dinlemek değil, iş güvenliklerini sağlayacak, haklarını arayacak bir sendika olduğunu gören işçiler, bu amaçla Maden — İş'e müracaat etmişler ve devamlı sendikaya giderek kendilerine yardım etmelerini istemişlerdir. Bunun üzerine Maden — İş, iki sendikacıyı fabrikaya yollamış, ama daha sonra hiç ilgilenmemiştir. Bunun üzerine sendikaya gidip «niye bizi üye yapmıyorsunuz?» diyen işçilere, «patron sizin sendika getirmek istediğinizi duymuş, hepinizi işten atabilir, onun için bu meseleyle şimdilik fazla uğraşmayalım» demişlerdir.

İşçilerin örgütlenme isteğine karşılık Maden — İş onları örgütlememekte direnmektedir. İşçilerin örgütsüz olmaları sadece patronların işine yarar. Maden — İş yöneticileri de işçilerin örgütlenme taleplerine kulak asmamakla patronlara hizmet etmiş oluyorlar.

Maden — İş içinde olsun veya olmasın, metal iş kolunda çalışan işçiler devrimci talepler etrafında birleşmeli, patronlara ve sendika ağalarına karşı omuz omuza bir mücadele vermelidirler

HAKİM SINIFLARIN BİR SÖZCÜSÜNÜN KIBRIS KONUSUNDAKİ İTİRAFLARI

Türkiye'nin Kıbrıs istilasının ortaya çıkardığı sonuçlar her geçen gün daha iyi anlaşılmaktadır.

Kıbrıs müdahalesinin istilacı niteliği, işgalin yurdumuza hayır getirmiyeceği, Türkiye'nin dünya ülkelerinden tecrit olacağı proleter devrimciler tarafından daha başından ortaya konmuştu. İşgalin ortaya çıkardığı sonuçları bugün; faşistler dahi kabul etmek zorunda kalmaktadırlar.

Faşizmin tanınmış sözcülerinden Metin Toker 31 Mayıs tarihli 'Hürriyet' teki «Türkiye'nin İçinde Bulunduğu Korkunç Yalnızlık» başlıklı yazısında Kıbrıs işgalinin Türkiye'yi nerelere getirdiğini açıkça itiraf etmektedir. Yazıda şöyle deniliyor:

«... Bu yalnızlık bütün görüşmelerde kendini açık şekilde hissettirmektedir. Devletimizin olaylarda hiç şüphesiz yanlış, haksız bir tutumu yok değildir... Görüntüsü itibariyle Türkiye... bir ilkel ülke halindedir. (...) Bunu sadece Yunanlıların faaliyeti ile izah etmeye kalkışmak başı kuma sokmak gibidir... Aleyhimizdeki hava İkinci Cenevre Konferansının anlaşma ile sonuçlanmamasından itibaren başlamıştır.

... 'Müdahale' adı altında söylenilen Kıbrıs'taki Türk barış harekâtı o tarihten sonra 'İstilâ' diye adlandırılmıştır. (...) zamanın aleyhimize çalıştığı bilinmelidir. Şu anda Türkiye için en hayati mesele, içinde bulunduğumuz yalnızlığı kırmak, tekrar dünyaya 'entegre' olmaktır. Avrupa Konseyin'de olup bitenlerden 'Kardeş' Mısır'ın tutumuna ve oradan Brüksel'deki havaya kadar her şey bunu ispatlamaktadır.

SARIKEMER ZENGİNLERİ YOKSULLARIN EVLERİNİ BAŞLARINA YIKIYOR

Bahar gelip işler açılınca, Doğu ve Güney doğu Anadolu'dan Ege bölgesine binlerce işçi akın eder. Tütün, pamuk ve sulama işlerinde çalışmak üzere gelen bu işçilerden bir kısmı, iş sonu memleketlerine dönmeyip, geldikleri köy ve kasabalara yerleşirler. Topraksızlık ve işsizlik onları bu yola iter.

Yerleştikleri köylerden biri de Söke'nin Sarıkemer köyüdür. Sarıkemer'e yerleşen bu işçiler çamur ve sazlardan yaptıkları evlerde otururlar. Bu saz evlerden meydana gelen 20 — 30 hanelik mahallede, 150 — 200 emekçi barınır. Mahalle, hazinenin boş arazisi üzerine kuruludur.

Evler tek gözden ibaret olup, sağlık şartlarından uzaktır. Ne suyu vardır, ne elektriği, ne yolu Şiddetli bir rüzgârda her an yıkılabilirler.

İşte bu durumdaki 150 — 200 emekçi, Sarıkemer belediyesince mahkemeye verilmiş durumdalar. Sarıkemer belediyesi, «top sahası» yapacağı bahanesiyle evleri yıktırma kararı almış. Yakında keşif getirecek. Aslında köyün bir top sahası var. Fakat Sarıkemer'in zengin takımı bunu, kesif heyetinin gözünden kaçırmak için top sahasının direklerini söküp kaldırmış.

Durumu öğrenen mahalle sakinleri, kendi aralarında bir dilekçe yazıp topluca imza ederek durumu basına ve ilgili makamlara duyurdular. Şimdi keşfi bekliyorlar. Fakat keşfin sonucunun lehlerine olmayacağını biliyorlar. Ama ne olursa olsun, dişlerinden tırnaklarından arttırarak, borç harç ederek yapıp çattıkları evlerini yıktırmamak kararındalar.

Sarıkemer zenginleri, mahallede oturan işçilerin bu kararlılığını gevşetmek, işçilerin birliğini parçalamak için, «dilekçeye imza koyan herkesin anarşist olduğunu» yaymaya başladılar.

İşçiler birliklerini korumalı, zengin takımının dedikodularına kulak asmamalıdırlar. Çünkü onlar menfaatlerine dokunan her şeye «anarşist» damgasını vururlar. Onlar, bir tarım işçisinin dediği gibi, «fakire çuvaldızı dürtünce molla, fakir de zengine iğneyi batırınca anarşist derler.»

SARI SENDİKALAR, ALTINTEL MELAMİN İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİNİ DAĞITTI

Topkapı Altıntel Melamin Sanayiinde çalışan 175 işçi, sendika seçme hürriyeti için direnişe geçti. Kauçuk — İş Sendikası direnişi dağıttı.

Altıntel Melamin fabrikasında çalışan 175 işçi yıllardan beri sarı ideal Lâstik - İş Sendikasının çemberi içinde hapsolmuştu. İşçilerin söylediğine göre İdeal Lastik — İş in tek yaptığı, işçileri iki senede bir patrona satmaktı. İşçiler sarı sendikadan kurtulmak için önce fabrikadaki temsilcilikleri ele geçirdiler. Fakat sendika, patronla işbirliği yaparak, işçilerin seçtiği dört temsilciyi düşürüp kendi adamlarını temsilci yaptı.

Bu olaylar patronun gözünü açtı. İşçilerin arasında bir kaynaşma olduğunu, bunun kendisi için tehlikeli olabileceğini anlayan patron, üç vardiyayı ikiye indireceğini söyleyerek 40 işçiyi işten attı. Patron işçileri toplayarak, «arkadaşlar, patron hangimizi işten çıkaracak diye endişelenmeyin, sadece gece vardiyasını işten çıkarıyorum» demişti. Halbuki işten atılan 40 işçi, üç vardiyadan seçilen uyanık işçilerdi. Arkadaşlarının işten atılması üzerine, gündüz ve orta posta işçileri direnişe geçtiler. Fakat direnişe geçmeden önce işçiler, İdeal Lastik İş'ten istifa edip Kauçuk — Iş Sendikasına kaydolmuşlardı. Böylece bir yandan atılan arkadaşlarının geri alınması, öte yandan da kendi seçtikleri sendikanın yetki alması için mücadele ediyorlardı.

Direnişin ilk haftasında patron bütün işçilere çıkışlarını gönderdi. Sendikacılar, «Kâğıtların hiçbir değeri yok, onları ipe dizin» dediler. Böylece gerçek durumu, yâni işten çıkarılmış olduklarını işçilerden sakladılar. Ve bunun için hiç bir tedbir almadılar.

Direniş, referandum yapılana kadar kararlı bir şekilde sürdü. Referandum sırasında patron, fabrikadaki kendi adamlarına da oy kullandırdı. Hattâ dışardan, Safra'daki fabrika inşaatından işçiler getirterek oy kullandırdı. Esasında sendikanın yetki için baş vurduğu tarihten sonra fabrikaya yeni giren işçiler referandumda oy kullanamazlar. Altıntel'de ise, değil dışardan gelenler, patronun oğlu, akrabaları, müdür dahi oy kullandılar. İşçiler durumu Kauçuk — İş'e bidirdiler, ama o ilgilenmedi. «Onlar da oy kullanabilir» dedi. Ancak patronun bütün bu engellemelerine rağmen, referandumu 135'e karşı 37 oyla Kauçuk — İş kazandı. İşçiler bu sonucu sevinçle karşıladılar.

İşçiler kendi istedikleri sendikanın yetki almasını sağlamışlar, bir an önce işlerinin başına dönmek istiyorlardı. Kauçuk — İş Sendikası toplu sözleşme görüşmelerini başlatmak üzere işverene çağrı yaptı. İşveren gelmedi. Bunun üzerine işçiler birlikte fabrikanın kapısına gidip oturdular ve kimseyi içeri bırakmadılar. Patronun çağırması üzerine fabrika önüne 150 kadar polis geldi. Kauçuk — İş Sendikası yetkilileri işçilere, «kalkın» dedi. İşçiler, «biz zaten ölmüşüz, polis bizi öldürse ne olur? Kalkmıyoruz» dediler Sendikacılar işçilere yalvarmaya başladılar. Kauçuk — İş Genel Sekreteri, «Beni seviyorsanız kalkalım, kanuni yollardan müracaatımızı yapalım» dedi. Sonra işçileri toplayarak Sendikaya götürdü. Orada işçilere çay içirip yatıştırıcı konuşmalar yapıldıktan sonra herkes dağıldı.

Bu olaydan sonra işçiler bir daha fabrikanın önüne gitmediler Sadece sendikaya gidip geller. Sadece sendkaya gidip gelmeye başladılar.

İşçiler, arabuluculuk eder [illegible] muduyla sıkıyönetime [illegible] Orada sendika başkanın[illegible] lık yaparken gördüler. İş[illegible] bu görüşmelerden hiç bir sonuç alamadılar.

45 gün sendikadan aldıkları sadece 75 lirayla geçinmeye çalışan, birçok zorluğa göğüs geren Altıntel işçileri, bir sarı sendikadan kurtulmak isterken diğerinin kucağına düştükleri için başarıya ulaşamadılar ve dağıldılar. İşçilerin sarı sendikacıların cilâlı lâflarına kanarak direniş meydanını terketmeleri yenilgilerinin esas sebebidir.

Altıntel işçilerinin mücadelesi de sarı sendikaların mutlaka yıkılması ve onların yerine işçilerin menfaatlerini koruyan devrimci sendikalar için mücadele edilmesi gerektiğni göstermektedir.

DÜZELTME

Dergimizin 8. sayısında, 5. sayfada yer alan «12 Mart Işkencecileri Gene Iş Başında» başlıklı yazının 1. sütununun 7. paragrafında. Binali Akpınar'a yapılan işkencelerde Savcı Osman Nuri Karateke'nin hazır bulunduğu, onu sonradan sesinden tanıdığı söylenmektedir. Binalı Akpınar, dergimize yolladığı açıklamada, kendisine yapılan işkencelerde hazır bulunan savcının Osman Nuri Karateke değil, Devlet Güvenlik Mahkemesinde ilk sorgusunu yapan savcı olduğunu belirtmiştir.

Dergimizin 7. sayısının 2. sayfasında yer alan, Toptaşı cezaevinden iki tutuklunun Vural Önsel ile ilgili mektubunda, 3. sütundaki 2 paragrafın 2. cümlesinin doğrusu şöyle olacaktır:

«Ve ardından gızlice Türkiyeli İşçi — Öğrenci Derneği adına da, «Yaşasın Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi ve Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu, «Yaşasın Devrim» VE BUNLARIN HEMEN ALTINDA burjuva düşüncesinden kaynaklanan sloganlarla BİTEN devrimcilere güya hedef göstererek ESASTA devrimcileri ve devrimci düşünceyi karalayan bir bildiri dağıttı.»

Kapital dizilmiş yerlerin basılı metinde yer almayışı bazı yanlış anlamalara yol açmıştır. Düzeltir, özür dileriz.

«TÜRKİYE ASKERÎ BLOKLAR DIŞINDA TARAFSIZ VE TAM BAĞIMSIZ BİR POLİTİKA İZLEMELİDİR.»

Geçenlerde kurulan Sosyalist Parti'nin genel başkanı Mehmet Ali Aybar, haftalık Yankı dergisinin son sayısına verdiği bir mülakatta, faşizme karşı mücadele ve güçbirliği çağrısında bulunmuştur. Mehmet Ali Aybar, derginin Türkiye'nin dış sorunlarıyla ilgili sorusuna şu cevabı vermiştir:

«Bu sorunlar emperyalist dünya sisteminin kendi iç çelişkilerinden ortaya çıkmaktadır. Bizim yıllardan beri bu konudaki görüşlerimiz açıktır. NATO'dan çıkılmalı, ikili anlaşmalar feshedilmeli, Türkiye askerî bloklar dışında tarafsız ve tam bağımsız bir politika izlemelidir.»

Bilindiği gibi geçenlerde yapılan DİSK 5. Genel Kurulunda da, toplantılar sonunda kabul edilen kararda Türkiye'nin bloksuz bir dış politika izlemesi gerektiği belirtilmişti. Öte yandan CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit, 10 Haziran günü Millet Meclisi gurubunda yaptığı bir konuşmada, Türkiye'nin Orta Doğu ülkeleri arasında yer almasını savunmuş ve şöyle demiştir:

«Batı ile ilişkileri ve iş birliği nedeniyle Türkiye Orta Doğu'da Batı'nın bir temsilcisi gibi davranırsa bölgede kuşku uyandırır.»

15 KURULUŞUN 15 - 16 HAZİRAN'IN YILDÖNÜMÜ İÇİN YAYINLADIKLARI ORTAK BİDİRİ

İstanbul İşçi Dayanışma Derneği, İleri Maden — İş, Haliç Halk Birliği, Giresun Yardımlaşma Dayanışma Derneği, Kars Kültür Derneği, İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği, Anadolu Yakası Devrimci Liseliler Birliği, İstanbul Devrimci Demokratik Kültür Derneği, Tüm Emekçiler Yardımlaşma Dayanışma Derneği, Bingöl Devrimci Kültür ve Dayanışma Derneği, Seyyar Satıcılar Dayanışma Yardımlaşma Derneği, Mecidiyeköy Halk Birliği, İstanbul Devrimci Gençlik Birliği, İstanbul Demokratik Orta Öğrenim Derneği, Genç Eczacılar Derneği adlı kuruluşların 15 — 16 Haziran işçi mücadelesinin beşinci yıldönümüyle ilgili olarak yayınladıkları bildiride şöyle denilmektedir:

«Bugün yine hakim sınıflar işçi sınıfı ve emekçi halkımızın gelişen mücadelesini baskı ve zulümle engellemeye çalışıyor. Sıkıyönetim sürüyor, grev miting ve yürüyüşler engelleniyor, işçiler toplu işten çıkarılıyor, gecekondular yıkılıyor, işçiler, köylüler, gençler, öğretmenler... kurşunlanıyor.

Baskı sömürü ve zulüm düzenine karşı işçiler, köylüler, gençler, tüm halkımız tek bir yumruk olup savaşalım.

Hakim sınıflar alabildiğine örgütlüdür. Biz de hızla örgütlenmek, bilinçlenmek zorundayız. Halkın her kesiminin tek tek mücadelesi, işçi sınıfı öncülüğünde birleşip örgütlü mücadeleye dönüştüğünde emperyalizm ve yerli ortaklarının kaleleri yerle bir olacaktır.

— Grev hakkımızın engellenmesine karşı mücadele edelim

— İşten çıkarmalara topluca karşı koyalım.

— Kendi sendikamızı kendimiz seçeceğiz.

— Faşist baskılar ve Sıkıyönetim mücadelemizi durduramaz.

— Yaşasın işçi sınıfının öncülüğünde halkımızın kurtuluş mücadelesi.

— Emperyalizm dünya halklarının kurtuluş savaşlarıyla yok edilecektir.

DEV METAL'DEN ATILAN 30 İŞÇİ SORUYOR: NERDE SENDİKA ÖZGÜRLÜĞÜ? NERDE İŞ GÜVENLİĞİ?

Dev Metal, Kartal'da 75 işçinin çalıştığı bir fabrikadır. Burada çalışan işçiler yıllardır sendikasız, sosyal haklarından yoksun, bir köle gibi çalıştırılmaktadır. Bütün işçi sınıfımız üzerindeki baskılar, burada daha da katmerli olarak mevcuttur. Çoğunluğu asgarî ücretle çalışan Dev Metal işçileri, önceki yıllarda da sendikaya girmeye teşebbüs etmişler, fakat patronun çeşitli baskıları ve birçok işçiyi kanunsuz olarak işten atmasıyla karşılaşmışlardı.

Haklarını alabilmek için birleşmek ve patrona karşı mücadele etmekten başka yol olmadığını gören işçiler, Mayıs ayı içinde sendikalaşmak için tekrar harekete geçtiler. 44 işçi Maden — İş Sendikasına üye oldu. Bunun üzerine sendika, Bölge Çalışma Müdürlüğüne müracaat ederek toplu sözleşme yetkisi istedi. Yetki kararının gelmesi beklenirken, sendikalaşma girişiminden haberdar olan patron, baskı yaparak işçileri sendikadan istifa etmeye zorladı. İşçilerin istifa etmemekte direnmesi üzerine, sırtını sıkıyönetime dayayan patron, önce 30 Mayıs'ta kendisince önder olarak tesbit ettiği 6 işçiyi, daha sonra da 26'dan fazla işçiyi işten attı.

Patron, işçilerden bir kısmına tazminat vermemek için işe 2—3 saat geç gelmelerini bahane etti. İşçiler direnmek isteyince, patronun çağırdığı polis komiseri işçileri tehdit ederek çıkışlarını zorla imzalattı. Olaydan haberdar edilen Maden — İş'in 4. Bölge Temsilciliği ise, direnmek isteyen işçilere «Biz size direnin de demedik, direnmeyin de demeyiz» diyerek sıkıyönetim korkusuyla işçileri yalnız bıraktı. Daha sonra da atılan işçilerle hiç ilgilenmedi; onlara başvurabilecekleri kanunî yolları bile göstermedi.

İşçilerin, polisin ve patronun baskılarıyla çıkışlarını imzalamaları, bir hâtaydı. Onlar direnme kararlarında israr etmeli ve Maden — İş temsilciliğinin yatıştırma çabalarına da aldırış etmemeliydiler. Çünkü hak elde etmenin yolu, mücadeleden geçer. İşçiler ancak kendi güçlerine güvenmelidirler.

Dev Metal işçileri şimdi şöyle diyorlar: «Biz eskiden patronların ve sıkıyönetimin gerçek yüzünü çok iyi göremiyorduk. Ama anladık ki bunlar bizim gerçek düşmanlarımızdır. Bunu bilip birbirimize daha sıkı kenetlenmeliyiz.» Ve soruyorlar: «Nerede sendika hürriyeti? Nerede iş güvenliği?»

15-16 Hazir

İşçi Sınıfımıza Dev

15 - 16 Haziran 1970'deki şanlı işçi direnişinin beşinci yıldönümünü kutluyoruz. Bugün bu büyük mücadelenin doğuşunu gelişmesini ve sonuçlarını bu mücadeleden çıkan dersleri esaslı bir şekilde incelemek ve öğrenmek, önemli bir görevdir. Aydınlık Yayınları'nın çıkardığı «TİİKP Davası — Savunma» adlı kitabın 15 - 16 Haziranı anlatan bölümlerini sütunlarımıza alıyoruz. Yayınladığımız bölümler, kitabın birinci baskısının 252 - 257. sayfaları arasında yer almaktadır.

Halkın mücadelesi 15 - 16 Haziran'da en yüksek noktasına ulaştı

Artan pahalılık karşısında işçilerin eline geçen ücretin satın alma gücü hızla düşüyor, işsizlik ve yoksulluk artıyordu. AP iktidarı, iktisadi buhranın yükünü işçi sınıfının ve bütün halkın omuzuna yükleyerek, sömürü rejimini sürdürmeye çalışıyordu. Burjuvazi, işçi ücretlerini en alt seviyede tutmak için, işçi sınıfının sendika ve grev hakkını kısıtlamak istiyordu. AP, bu amaçla, 274 - 275 sayılı kanunları değiştiren bir tasarıyı Meclise getirdi. Tasarı, işçilerin sendika özgürlüğünü tamamen ortadan kaldırıyor ve sarı sendikaların işçi sınıfı üzerindeki tahakkümünü kuvvetlendiriyordu.

Demokratik hakları için senelerdir yılmadan mücadele eden işçiler, bu tasarıya karşı çıkarak 15-16 Haziran günleri İstanbul'un Alibeyköy, Levent, Kartal, Topçular ve Bakırköy bölgelerinde dört ayrı kol halinde yürüyüşe geçtiler. İzmit işçilerinin de yürüyüşe katılmasıyla 150 bin işçi, iktidarın işçi düşmanı politikasını mahkum etti. İşçi-Köylü gazetesi, 16 Haziran mücadelesinden bir sahneyi şöyle anlatıyordu:

«Kadınlı erkekli on binlerce işçi barikata yüklendiler, barikat bir kâğıt gibi parçalandı. Bir an dalgalanan işçi seli, yıldırım gibi boşandı ve hep bir ağızdan gürlediler: İLERİ! Polisler darma dağın edildi. O anda silâh sesleri duyuldu. Bir işçi yere düştü. Tulumu kıpkızıl kan olmuştu İsmi Yaşar Yıldırım, Mutlu Akü işçisi. Ötede biri daha yıkıldı yere. İsmi Abdurrahman Bozkurt. Bir koç yiğit daha: Mustafa Baylan ve daha birçoğu. Ama ne tanklar, ne süngüler, ne de kurşun yağmuru işçilerin büyüyen selini durdurmaya yetmedi. İşçiler, çelikten bir duvar gibi polisi çiğneyip geçtiler.»

Kanunun çıkmasında, AP iktidarıyla işbirliği eden Türk - İş'e üye on binlerce işçi de, «Bu sendika davası değil, işçi davasıdır» diyerek işlerini bıraktılar ve sınıflarının safında mücadeleye katıldılar. Vurulan işçilerden Yaşar Yıldırım, Türk - İş üyesiydi. Yaralanan işçilerden Mehmet Gıdak ise hastahanede can verdi.

Ankara'da da işçiler ve gençler, baskı kanunu tasarısına karşı yürüyüş düzenlediler ve polisle çatıştılar.

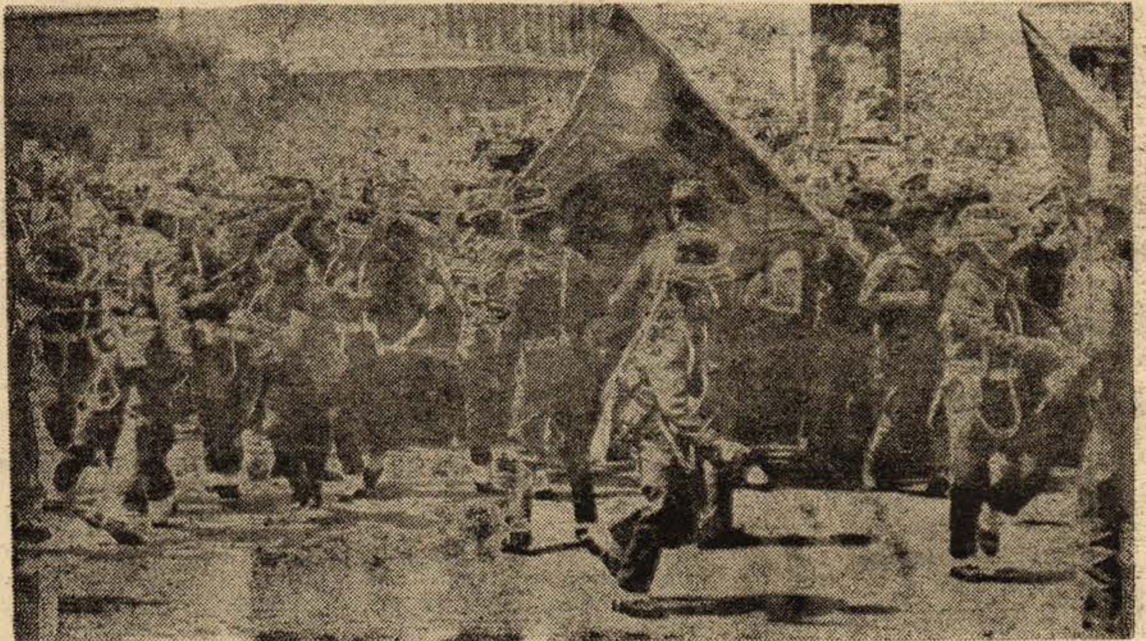
15 - 16 Haziran mücadelesi, işçi kardeşliğinin unutulmaz bir örneği oldu. Demokratik isteklerle harekete geçen işçiler, mücadele sırasında köylülerin isteklerini ifade eden sloganlar Personel Kanunu, zamlar, işsizlikle ilgili sloganlarla bütün halkımızın menfaatlerini savundular. İşçi sınıfının devrimci mücadelede halka önderlik etmeye yetenekli biricik sınıf olduğunu gösterdiler.

İşçilerin mücadelesi bütün halkımızı yüreklendirdi. İşçiler 15-16 Haziranda Amerikancı AP'nin teşkilât binalarına, Amerikan Tuslog'una, halk düşmanı Feyzioğlu'nun Gü
ven Partisine ve Komünizmle Mücadele De
neğine hücum ettiler. Polis arabalarını devir
diler. Polisin sığındığı Kadıköy Kaymakam
lığını tahrip ettiler. Bankaları taşa tuttular.
çi hareketine saldıran iki polis öldürüldü.

İşçiler, kurtuluşa işçi-köylü iktidarın
gerçekleştirerek kavuşacaklarını haykırdıla
«Bağımsız Türkiye», «İşçi-Köylü Elele», «H
kümet istifa» «Kahrolsun Amerika» slogan
ları her yanı inletti. Devrimciler işçilerle o
muz omuza yürüdüler.

İşçiler, üzerlerine saldırtılan askerler
şöyle bağırdılar: «Siz de işçi değil misiniz? Si
de köylü değil misiniz? Zalimlerin emrini di
lemeyin» Kardeşlerinize ateş açmayın» Suba
ların «ateş» emrine rağmen birçok yerde a
kerler silahlarını yere eğdiler.

AP iktidarı işçi mücadelesini bastırma
için derhal sıkıyönetim ilân etti. İşçi Köyl
gazetesi 18 Temmuz 1970 tarihli 20. sayısın
da, halkımızı sıkıyönetim zulmüne karşı bir
leşmeye çağırdı:

İşçi-Köylü Gazetesine Yazan İşçiler 15 - 16 Hazira

İŞÇİ — KÖYLÜ gazetesinin 15 — 16 Haziran'dan hemen sonra, 25 Haziran'da yayınlanan 19. sayısı «Yiğitler Dönermi Er Meydanından» manşetini taşıyordu. Bunu 18 Temmuz tarihli 20. ve 14 Ağustos tarihli 21. sayılar izledi. Bütün bu sayılarda 15—16 Haziran olaylarına geniş yer verilmişti. Bu sayılarda yer alan işçi mektuplarından bazılarını aynen yayınlıyoruz:

İŞÇİ — KÖYLÜ'nün 20. sayısında yayınlanan bazı mektuplar, 15 — 16 Haziran mücadelesini şöyle anlatıyordu:

EMAYETAŞ İŞÇİSİ BİR ARKADAŞ ANLATIYOR

Patronlara karşı direnme hakkımız olan, grevi patrolarla ortak olan işçi ve köylü düşmanı hükümet yeni bir sendikalar kanunu ile kaldırmak ve patronların ekmeğine yağ sürmek istemektedir. Bu kanun aynı zamanda Amerikanın kuklası Türk — İş'in de işine gelmektedir. Türk — İş işçi arkadaşlarımıza aldatıp onları patronlara daha iyi satacaktır. Çünkü karşısında işçinin hakkını arayan devrimci sendikalar ve bu sendikaların toplandığı DİSK olmayacaktır ve Türk — İş meydanı boş bulup Amerika ile işbirliği yapan patronlarla daha iyi pazarlık yapacaktır.

Emeğimizin hakkını alamıyoruz. Gecekondularda oturuyoruz. Çocuklarımızın yiyecek bir şeyi zaten yok. Okula bile gidemiyorlar. Aç ve sefiliz. Bir köle hayatı yaşıyoruz. Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok Bu satılmış Amerikan uşakları bizi daha çok zincire vurmak istiyorlar.

Artık bunların azgınlıklarına dur demenin zamanı gelmişti. Çıktık dışarı. Yürü Allah yürü. Karşımıza polisi diktiler. Vur Allah vur. Baktılar bir sel gibiyiz. Karşımıza askeri diktiler. Yâni bizim gibi işçi ve köylü çocuklarını diktiler. Askerlerle göğüs göğüse geldik. Geç Allah geç. Sonuna kadar direnmeye kararlıyız. O hükûmetle, o patronla o sarı sendika ile, o Amerika ile savaşmaya kararlıyız. Baktılar olmuyor. Örfi İdare getirdiler. Böylece bizi susturmak istiyorlar. Ama biz susmayacağız. Gerekirse Örfi İdareye rağmen savaşa devam edeceğiz. Bu patronların ve Amerika'nın iktidarını yıkıp işçinin ve köylünün iktidarını kurana dek savaşacağız.

Fabrikamızda İşçi — Köylü gazetesi dağıttılar. İşçinin hakkını arayan, işçi için çıkan gazete diyor ki «Yiğitler er meydanından döner mi?» Biz bu savaştan kaçmadık. Sadece saflarımızı kuvvetlendirmek, çelikleştirmek ve Amerikan emperyalizminin kuklası hükümetin aklı başına geldi mi, ona bakmak için durduk. Hükûmetin paçası tutuştu. Onun arkasındaki Amerika'nın ve işbirlikçi patronun da. Bizler bundan sonraki kavgaya daha bilinçli ve kuvvetli katılmalıyız. Onun için karşımızdaki düşmanı ve yanımızdaki dostumuzu — köylüyü ve talebeyi — daha iyi tanımalıyız. Tanımak için de devamlı okumalıyız. Fabrikalara kadar dağıtılan İşçi — Köylü gazetesini okumalı, onun etrafında eğitim yapmalı ve toplanmalıyız.

BİZ YAŞAMAYI ÖRSE ÇEKİÇ VURARAK ÖĞRENDİK

Artık eski işçi yok. Artık baskıya boyun eğen, sarı sendikaya razı olmuş, patronun uşaklarının her dediğine he diyen işçi yok. Artık meydanlarda gürül gürül bağıran, vurguncu patronun ve Amerikan uşaklarının yüreğine korku salan, «Demirel istifa» «Bağımsız Türkiye» diye haykıran işçi var. Hangi sendikaya üye olursa olsun hep beraber birleşebilen, merminin üstüne yürüyebilen, bütün halkın sevgisini üstüne çeken devrimci işçi sınıfı var.

Amerikacı iktidar son yeni kanun oyunu ile işçileri zincire vurabileceğini bütün halk işsizlikten ve pahalılıktan kırılırken ağızlara kilit vurabileceğini sandı. Sayısız işçinin can pahasına kazandığı hakları Meclisteki gerici kodamanların parmak kaldırmasıyla geri alabileceğini umdu. DİSK sendikalarını kapatarak bütün işçileri Türk — İş'e bağlayıp sarı sendika çemberine hapsedeceğini ve boş meydanda at oynatabileceğini sandı. ama fena aldandı.

Fena aldandınız beyler! Ne uşak sarı sendikalarınız, ne polis, ne tank, ne tüfek işçileri durdurabildi. İşçiye ateş açtırdınız, işçiyi polise vurdurdunuz, fakat durduramadınız. Gene bütün halk sizi lânetledi.

Şimdi sıkıyönetim var. İşçinin Anayasa mücadelesini bastırmak için sıkıyönetim getirdiniz. Ne olacak? İşçiler asker elbisesi
lerinden mi korkaca
en yiğit kardeşleri
rinize mi teslim ed
li, kamçılı vurgunc
maz, biz korkmayı
mayı başkasının sı
katarak, perde ar
tarak değil, fabrik
rarak öğrendik. E
ler korkarsınız.

DEMİR - DO SESLENİ

Sıkıyönetim işçiye
işverene yardımcı
yürüyüşleri çok iy
daha başarılı olma
zene karşı işçileri
ezilen halkın ve de
ortak bir cephede

Türk Demir -
işçileri

BU KANUN YERİNDEN C

Büyük işçi yürüyü
öldü. Fakat bizi
verilmiş haklarımız

n Mücadelesi

rimci Bir Okul Oldu

«Sıkıyönetim patronların emrinde işçileri eziyor.

«Zulme karşı birleşelim!

«Patronlar, Amerikacı AP iktidarının yardakçıları, patronların uşağı sarı sendikacılar, 15 - 16 Haziran büyük işçi hareketinde kaçacak delik aramışlardı. Şimdi sıkıyönetime sırt dayayarak, silâhların ve süngülerin gölgesinde işçilerimize zulmediyorlar. İşçileri işten atıyorlar, hapsediyorlar. Ücretleri ödemiyorlar. Şehit işçilerimizin cenazelerine el koyuyorlar ve cenazeleri arkadaşlarına ve ailelerine vermiyorlar.»

Sıkıyönetim, 15-16 Haziran'dan önce başlamış olan grevleri de zorbalıkla bastırdı. Grev toplu sözleşme miting, yürüyüş gibi bütün demokratik haklar kaldırıldı. Devrimci örgütlerin faaliyetleri yasaklandı. Patronlar binlerce işçiyi fabrikalardan attılar. Atılanların isim listelerini sıkıyönetime ve diğer fabrikalara yolladılar. Patronların düzenlediği bu kara listelerde ismi bulunan işçiler, hiçbir fabrikaya alınmadı. Sadece İstanbul'un Anadolu yakasından binden fazla mücadeleci işçi işten atıldı. Demirel'in kardeşinin fabrikası Haymak'ta bütün işçiler işten atıldılar. O zamanki sıkıyönetim, 12 Marttan sonraki faşist diktatörlüğün bir provası oldu.

15 - 16 Haziran mücadelesi, AP'nin ve diğer hakim sınıf partileriyle Türk-İş'in gerici ve halk düşmanı yüzlerini bir kere daha açığa çıkardı. 15-16 Haziran'dan sonra gericiler her zaman yaptıkları gibi işçi sınıfına karşı karalama kampanyasına giriştiler. Demirel, Feyzioğlu, Türkeş, Bozbeyli gibi halk düşmanları, bütün patron teşkilâtları gerici dernekler ve Türk-İş sendikacıları, ağız birliği halinde bu kampanyanın başını çektiler. DİSK yöneticileri, hakim sınıfların terör tehditleri karşısında korkuya kapıldılar, radyodan işçilere çağrılar yaparak, mücadeleyi söndürmeye çalıştılar. Şiddete karşı olduklarını ilân ederek, hakim sınıflara teminat verdiler.

15 - 16 Haziran Mücadelesi İşçi Sınıfımız için devrimci bir okul oldu

15 - 16 Haziran mücadelesi, işçi sınıfımızın hızla bilinçlenmekte olduğunu tekrar doğruladı. İşçi - Köylü gazetesinin, 15 - 16 Haziran'dan sonra, bu mücadelenin en önünde yürüyen Demir Döküm işçileriyle yaptığı röportajda bir işçi şöyle diyordu:

«Apaçık meydandadır ki, patronlar daima bizim en büyük düşmanımızdır. Ağzımızdaki lokmaları alan kişilerdir onlar. İşçi sınıfının karşısında kaç türlü ağa vardır? Genel olarak beş türlü vardır: 1. Meclis ağası, 2. Ordu ağası, 3. Emniyet ağası, 4. Fabrika ağası, 5. Çiftlik ağası. Bir de sendika ağaları vardır ki, işçi sınıfının bunları çok iyi tanıması lâzımdır. İşçi sınıfı bunları tanımalıdır ki, yetmiş sene sonra gelecek zürriyetinin köle olmamasını sağlayabilsin. Bu adamlar bizi 244 kuruş saat ücretiyle satın alıyorlar. Yani yetmiş sene sonra, zürriyetimizi de köle olarak satın alacaklardır. Gerek köylünün, gerekse işçinin bunu anlaması lâzımdır.»

Yine Demir Dökümlü bir başka işçi şunları söylüyordu:

«Kendi iktidarımızı kurmak için bugünkü partilerden herhangi birisine önem vermemeliyiz. Kendi iktidarımızı kurmak için, işçi sınıfının mücadele yolunu öğrenip, kendi devrimci partimizin göstereceği yoldan ilerlemeliyiz!»

15-16 Haziran'da Emayetaş fabrikasında işçi olan ve 30 Aralık 1971 günü İsrail elçiliğine bomba atarken şehit düşen yoldaşımız İsmet Dışbudak (Kasım), İşçi Köylü gazetesinde çıkan mektubunda şöyle diyordu:

«Bizler devrimci mücadeleye bundan sonra daha bilinçli ve daha kuvvetli katılmalıyız. Onun için karşımızdaki düşmanı ve yanımızdaki dostumuzu daha iyi tanımalıyız.»

Sıkıyönetim şartlarında devrimci fikirleri işçilere ulaştırmak ve onları teşkilâtlamak için mücadele edildi. Faşist baskılar, işçi sınıfının ve bütün halkın mücadele azmini biledi. Demir Döküm işçileri, sınıf mücadelesinde işçilerin nasıl ilerlediğini aynı röportajda şöyle anlatıyorlardı:

«Eskiden fabrika içinde müdürler ustabaşılar karşısında suskun puskun duruyorduk. Şimdi ise böyle bir durum yoktur. Tam tersine onlar kuyruklarını apışarasına sıkıştırıp dolanıyorlar. Meselâ gene eskiden polisten korkuyorduk. Ama ilk işgâl sırasında polisi darmadağın edince, onların hiçbir şey olmadığını anladık. Şimdi hiç korkmuyoruz. Fakat şimdi de komandolar hakkında aynı korku yayılmak isteniyor. Zamanla komandoların da hiçbir şey olmadığını göreceğiz»

15-16 Haziran mücadelesi işçi sınıfımız için devrimci bir okul oldu. İşçilere, patronların ve onların iktidarının ne kadar zalim olduğunu bir defa daha gösterdi. Devletin hakim sınıfların baskı aracı olduğunu işçiler mücadele içinde öğrendiler. İşçi sınıfı ne kadar güçlü olduğunu mücadele içinde kavradı. İşçiler üretimi durdurdukları ve birlik halinde mücadele ettikleri zaman köhne düzeni sarsabileceklerini tecrübeleriyle gördüler.

15-16 Haziran, işçi sınıfının düşmanlarının tek tek patronlar değil, bir bütün olarak hakim sınıflar ve onların iktidarı olduğunu bir kere daha gözler önüne serdi.

ı Anlatıyor

ilmiş kardeş
renişi bırakıp
n kahpe elle
Hayır çizme
İşçiler kork-
kü biz yaşa-
ı kârına kâr
ın vatanı sa
rse çekiç vu
rkmayız. siz-

MDEN
UM

yapmakta,
dır. Son işçi
ştur. Fakat
bugünkü dü-
ülerin, diğer
aydınların
ması gerekir.
m Fabrikası
ir arkadaş

RSA YER
YACAK

ç kardeşimiz
sürükleyen,
almak iste-

yen bu kanunu çıkartmayacağız. Eğer bu kanun çıkacak olursa yer yerinden oynayacağını bildiriyoruz. Bu yürüyüşte bize, işbirlikçi patronlar, tefeciler ve hükûmet kara çalmak istedi. Hükûmet, işbirlikçi patronlar ve tefeciler, bizim sırtımızdan asalak olarak geçiniyorlar.

Bir kere düşünün! Amerikan uşaklığı yapanlar, devletin bütün kredilerini yağmalıyorlar. Başbakan bizim sırtımızdan toplanan vergilerle, emeğimizden çalınan paralarla kardeşlerine milyonlar dağıtıyor. İşte bunların yüzü karadır. Birçok kardeşimiz, hapishane köşelerinde süründürülüyor. Asıl hapishanede süründürülecek olanlar ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlar. Bu haksızlığın önüne elbette bir gün geçilecektir. Ne çabuk unuttular on yıl öncesini! Yeminliyiz. Bu uğurda son damla kanımıza kadar mücadele edeceğiz. Biz ölürsek, bizden sonra gelen kardeşlerimiz esaretten kurtulsun. Kaybedecek zaten hiçbir şeyimiz yok. Oysa yapacağımız her mücadelede gene biz kazanacağız.

Kulağınıza küpe olsun.

Cihan Komandit Fabrikasından
bir işçi arkadaş

İŞÇİ-KÖYLÜ
milli demokratik devrim mücadelesinde omuz omuza

Amerikancı iktidar sıkı yönetim ilân etti. Çünkü işçiden ve halktan korkuyor. Halkımızın mücadelesini Anayasayı çiğneyerek, baskı ve zulümle sindiremeyeceklerdir

Yiğitler Döner mi Er Meydanından

Er Meydanı, Amerikan Sömürücülerine, Toprak Ağalarına Tefecilere ve Bunların İktidarına Karşı Savaş Meydanıdır

Üç Kaç Yiğidimiz Bu Meydanda Kurşunlandılar

zincirlerimizden başka kaybedecek

İŞÇİ-KÖYLÜ
milli demokratik devrim mücadelesinde omuz omuza

Sıkı Yönetim Patronun Emrinde İşçileri Eziyor

İşlerinden atılan 140 Sungurlar İşçisinden Türkiye Halkına!

Zulme Karşı Birleşelim

1 - Sıkı yönetimin kaldırılması için
2 - İşten atılanların geri alınması için
3 - Kapatılanların serbest bırakılması için
4 - Baskı kanunlarının çökertilmesi için

MÜCADELE EDELİM!

İŞÇİ-KÖYLÜ
milli demokratik devrim mücadelesinde omuz omuza

Amerikancı AP iktidarı patronu değerini düşürdü, işsizlik ve pahalılık halkımızı kasıp kavuruyor. Amerikancı patronların, toprak ağalarının, tefecilerin ve vurguncu tüccarın sömürüsü büsbütün insafsızlaşıyor. Bunlar halkımızın baş düşmanıdır

Yurdun her yanında işçiler, köylüler ve bütün halk mücadele bayrağını kaldırıyor

CESARETLE SAVAŞALIM

İŞÇİ-KÖYLÜ

15-16 Haziran, halkımızın 1960'dan beri yükselen mücadelesinin en yüksek noktası ve işçi sınıfımızın mücadele tarihinin en büyük kitle hareketidir. Aşık İhsani 15-16 Haziran'ı şöyle anlatıyordu:

Düş değil bu, hayal değil, he neey be
Yetmiş bin dev işçim kalktı yürüdü
Kokuşmuş düzene sahip çıkanın
Alnının çatına aktı yürüdü
O barış yerine kavgayı seçen
Alnının terini su diye içen
Kıyıda köşede eline geçen
Demiri iki kat büktü yürüdü
Yüreğinde yara, etinde bere
Faşizm döşenmişti bastığı yere
Hesabını sonra sormak üzere
İçinden üç ölü döktü yürüdü

15 - 16 Haziran mücadelesi, kitlelerin gücünü inkâr eden ve kitleleri hor gören oportünist fikirlere ağır bir darbe indirdi. Hakim sınıfların ordusunun «devrimci» olduğu konusunda yayılan fikirler ve parlamenter hayaller bir kere daha iflâs etti. Reformcu sendikacılığın işçi sınıfının mücadelesini gerici düzene tabi kılan rolü gözler önüne serildi. Kurtuluşun ancak ihtilalle olacağı ve ihtilali ancak işçi köylü yığınlarının gerçekleştireceği yeniden doğrulandı. Bu gerçekleri gören bir kısım ileri işçi grupları, hakim sınıfların gerici terörüne karşı koymak için gizli örgütlenmelere gittiler silâh temin ettiler ve savunma tedbirleri aldılar.

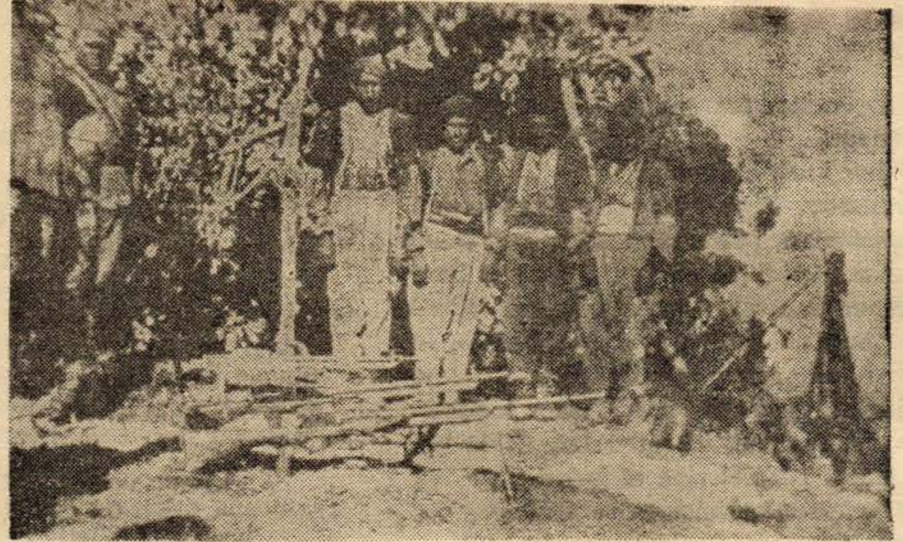
Bütün bunlara rağmen, işçi kitleleriyle köklü bağları olmadığı için, işçi sınıfımız Marksist-Leninist öncü müfrezesinin önderliğinden yoksundu ve ihtilâlci bir teşkilâtlanmaya sahip değildi. Reformcu sendikaların işçi sınıfını gerici düzene boyun eğdiren etkileri hâlâ kuvvetliydi. İşçi sınıfımız, gerici devletin terör ve baskılarına karşı koyacak, gerekli savunma tedbirlerini teşkilâtlayacak, her hal ve şart altında mücadeleyi devam ettirecek bir durumda değildi. Bu sebeple sıkıyönetim işçi mücadelesini bastırdı ve halkımızın 1960'lar boyunca yükselip, 15-16 Haziran 1970'de doruğuna ulaşan mücadelesi duruldu. Devrim dalgası bu tarihten itibaren geri çekilmeye başladı. Bununla birlikte 1970 yılının son ayları ve 1971 yılı başları şiddetli mücadelelere sahne oldu.

Türkiye'de Millî Mesele Özünde Köylü Meselesidir «3»

MİLLÎ MESELEDE KİME SESLENİYORLAR ?

Tasfiyeciler, millî hareket konusundaki burjuva milliyetçi tutumları dolayısıyla, her zaman toprak ağalarına, faizcilere ve burjuvaziye hitap etmekte ve meseleyi gerici hakim sınıfların halletmesi yollarını aramaktadırlar. Bunun teorik temellerini çok önceden atmışlardı. Onlara göre, «millî baskıların esas hedefi, ezilen, bağımlı ve uyruk milletin burjuvazisidir.» Çünkü mesele pazara hakim olma meselesidir, diyorlar.

Peki pazara hakim olmak ne demektir? Mesele Kürt emekçilerinin yarattığı değerin sömürülmesi meselesi değil midir? Esas hedef emekçilerin sömürülmesi değil midir? Bugüne kadar millî zulümden en büyük acıyı kim çekmiştir? Meseleyi, ezen ve ezilen milletin pazara hakim olması mücadelesi açısından, yani milliyetçi açıdan görürseniz, millî baskının esas hedefi «ezilen milletin burjuvazisi» olur. Meseleyi, millî boyunduruğun kökünün kazınması ve emekçi halkın çektiği acılar açısından görürseniz, millî baskının esas hedefi emekçiler olur. Aslında bu konuda alınan tavır, kime seslendiğiniz ve kiminle beraber olduğunuzla ilgilidir. Eğer ezilen milletin emekçi halkına seslenme görevine birinci yeri verirseniz ve esas olarak onu harekete geçirmeyi düşünüyorsanız, tutumunuz buna uygun olacaktır.

Dersim 1938: Yenilginin nedeni feodallerin önderliği

Oysa tasfiyeciler daima toprak ağalarına ve burjuvaziye seslenmeye ve meseleyi burjuvazi önderliğinde çözmeye önem veriyorlar. Onlar, bir yandan dünyada «millî burjuva iktidarı olamaz» gibi hükümler verirken, bir yandan da millî meseleyi millî burjuvazi önderliğinde çözmeye çalışıyorlar. Proletarya, millî burjuvazi önderliğinde de olsa, bir milletin kendi kaderini tayin etmesine saygı gösterir. Fakat daima meselenin proletarya önderliğinde çözülmesi için çalışır ve mücadele eder.

Tasfiyecilerin millî hareket karşısındaki bu tavırları nereden gelmektedir. Çünkü onlar meseleye Kürt işçi ve köylülerinin menfaatleri açısından bakmıyorlar. Onlar meseleye Türkiye proletaryası açısından, dünya çapında emperyalizme karşı mücadele ve enternasyonalizm açısından bakmıyorlar. Onların bakış açısı, Kürt burjuvazisi ve toprak ağalarının sınıf menfaatleridir. Bu bakış açısı, devrimci çözüme karşı olduğu için Türk hakim sınıflarının da tercihini kazanır. Esasen Kürt ağaları ve burjuvazisi, Türk hakim sınıflarıyla çoğu zaman uzlaşmakta ve emekçi halklara karşı birleşmektedirler.

HER SINIF KENDİ BAYRAĞINI AÇIYOR

Bugün Kürt milleti üzerindeki boyunduruğun kırılması konusunda iki siyaset ve iki yol ortaya konmaktadır. Her sınıf kendi bayrağını açmaktadır. Her iki milliyetten proletarya, devrim bayrağını açıyor, Türk ve Kürt halklarını devrim bayrağı altında birleşmeye çağırıyor.

Proleterya önderliğinde başarılacak olan millî demokratik devrim, emperyalizmin ve gericiliğin hakimiyetine son verecek ve millî boyunduruğu da kıracaktır. Millî demokratik devrim, Türkiye'yi emperyalizmin yarı - sömürgesi olmaktan kurtaracağı gibi, Kürt milleti üzerindeki millî baskılara da son verecek, Kürt milletine eğer isterse ayrı devlet kurma hakkını kazandıracaktır. Millî - demokratik devrim, hem Türk hem de Kürt milleti açısından millî bir devrimdir. Millî devrim, özünde köylü meselesinin çözülmesidir. Millî demokratik devrim, her türlü feodal kalıntıya son vermekle, köylüyü toprağa ve hürriyete kavuşturmakla, millî boyunduruğun dayandığı sosyal temeli yıkacaktır. Millî demokratik devrim sayesindedir ki, Kürt milletinin olduğu gibi, Türk milletinin gelişmesini önleyen bütün engeller yıkılmış ve her iki milletin gelişmeleri önündeki yol açılmış olacaktır. Emperyalizm işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalığı millî gelişme ve ilerlemenin önündeki esas engellerdir.

Türkiye halklarının proleterya önderliğinde omuz omuza gerçekleştirecekleri millî demokratik devrim, durmaksızın sosyalizme geçişi sağlayacaktır. Millî baskı ve eşitsizliğin ve millî ihtilafların kökünden halledilmesinin tek yolu budur. Çünkü millî eşitsizliğin de kaynağı, insan üzerindeki sömürüdür. Marks ve Engels, Manifesto'da şöyle diyorlardı:

«Bir bireyin bir başkası tarafından sömürülmesine son verildiği oranda, bir ulusun bir başkası tarafından sömürülmesine de son verilmiş olacaktır. Ulusun kendi bünyesindeki sınıflar arasında düşmanlık ortadan kalktığı ölçüde, bir ulusun bir başkasına düşmanlığı da sona erecektir.» (Komünist Manifesto, Bilim ve Sosyalizm Yayınları S. 70)

BİR OKUYUCU MEKTUBU :

HALKI, EMPERYALİZME, GERİCİLİĞE VE FEODALİZME KARŞI ANCAK PROLFTARYA ÖNDERLİĞİ SEFERBER EDEBİLİR

Değerli arkadaşlar,

Biz burada Türk ve Kürt milliyetlerinden devrimciler olarak Halkın Sesi'nin 5. sayısında çıkan Kürt millî hareketiyle ilgili yazıyı sevinçle karşıladık. Bu konudaki tahlili daha da geliştirmek gerekir. Diğer taraftan çevremizdeki bazı kişiler bu yazı karşısında öfkeleniyorlar. Onlar Barzani'nin Kürt millî hareketine ihanet ettiğini görmek istemiyorlar. Ama gerçek onların düşündüğü gibi değil. Barzani gerçekten millî harekete ihanet etti. Sizin bu konuyu cesaretle ele alışınızı ve meseleye bakışınızı yürekten destekliyoruz.

Çağımızda millî meselenin devrimci bir tarzda çözümü ancak proletarya önderliğinde olur. Ancak proletarya önderliği, halkı kararlı bir şekilde emperyalizme, gericiliğe ve feodalizme karşı seferber edebilir. Halkın yenilmez gücünü ortaya koyabilir. Ama Kürt millî hareketinin başına çöreklenen burjuva ve feodal önderlik Kürt millî hareketini yenilgiye sürükledi. Bununla beraber Kürt işçi ve köylüleri de büyük tecrübeler kazandılar. Millî mesele, işçi sınıfı önderliğinde millî demokratik devrimin başarıya ulaşmasıyla çözülür.

Bugün Kürt milliyetinden işçi ve köylülerin kurtuluşu Türk işçi ve köylüleriyle yürütecekleri ortak bir mücadeleyle olacaktır. Biz Kürt toprak ağalarına ve para babalarına karşı mücadele edeceğiz. Kürt ve Türk devrimcileri olarak her alanda birleşeceğiz. Halkımıza iyi örnekler olacağız. Aynı devrimci örgütlerde kaynaşacağız. Devrimci parti gençlik teşkilâtları, sendikalar vs. millî [illegible] enternasyonalist örgütler olmalıdır [illegible] olacaktır. Faşistlerin ve emper[illegible] en büyük korkusu budur.

Yaşasın halk[illegible] ortak mücadelesi!

Bir grup devrimci adına
Vakkas Çetin

GELECEK SAYIDA

— Burjuva Önderliği Millî Meselenin çözümünde iflas etmiştir.
— Proletarya Beylerin ve Mollaların Önderliğine seyirci kalabilir mi?
— Ağalar ve Faizcilerle ittifak millî savaş taktiğine dayanıyor.

15 - 16 Haziranın Beşinci Yılı

(Baştaraf, 3. sayfada)

emperyalizmine bağlamakla öyle tehli keli bir yola girmektedirler ki, arkalarından sürüklemeye çalıştıkları yurtsever ve dürüst insanları uyarmak önemli bir görev olmaktadır.

BREJNEV TAKİPÇİLERİ SOSYAL EMPERYALİZME BEL BAĞLIYOR

Bazı arkadaşlar, Türkiye'de revizyonistlerin zayıflığına bakarak onları küçümsüyorlar. Gerçekten de Kruşçev Brejnev'in revizyonist takipçilerinin kitleler içindeki güçleri zayıftır. Dayandıkları esas kuvvet, üç-beş sendika ağası ve bürokrattır. Bu kuvvetlerini dahi, 12 Mart faşizmine borçludurlar Halkın mücadelesinin doruğuna vardığı 15-16 Haziran 1970'te revizyonizmin Türkiye'deki merkezini meydana getiren TİP elebaşıları bir avuç kalmışlardı. Bunlara koltuk değneği veren ve tekrar doğrulmalarını sağlayan 12 Mart faşizmi oldu. Revizyonizm halkın mücadelesinin yükseldiği dönemlerde çöküntü halindeydi. Faşizmin devrimci mücadeleyi bastırdığı dönem lerde ise teslimiyet ve yılgınlığın bataklığından beslendi. Ancak unutmamak gerekir ki, Brejnev takipçileri esas güçlerini sosyal emperyalistlerden alıyor ve onun tahakkümünün genişlemesine bel bağlıyorlar. Bunlar aynı çapulcular gibi Türkiye'de ABD emper yalizminin yenilgiye uğratılmasından kendi hesaplarına yararlanmayı umu yorlar.

Brejnev takipçileriyle Amerikancı faşist güçler arasındaki çelişme, hakim sınıflar arasındaki çelişmelerdendir. Bu çelişmenin temelinde ABD emperyalizmi ile Sovyet sosyal emperyalizmi arasındaki rekabet yatıyor. İki süper devletin işbirlikçisi klikler her ülkede çatışıyorlar. Fakat bunlar, iki süper devletin dünya halklarına ve devrime karşı işbirliği ettikleri noktalarda her yerde aynı telden çalıyorlar.

Brejnev revizyonistlerinin en sadık takipçisi, yurtdışında mevzilenen TKP revizyonist kliğidir Bunların taşıdıkları «Komünist» adıyla hiçbir ilgileri yoktur. Bu dönekler, Sovyet tank larının gölgesinde sosyal-faşist bir diktatörlük kurma hayaliyle yaşıyorlar. Bu sebeple 1 Mayıs'ta yayınladıkları şiarların başlarına «Mao'culukla Savaş» şiarını koyuyorlar.

Aslında onlar bu vafta altında işçi sınıfıyla ve Marksist - Leninistlerle savaşacaklarını ilân ederek sosyal - faşist yüzlerini açığa çıkarıyorlar.

Boran revizyonistleri ve diğerlerinin yanında pek toy kalan TSİP elebaşıları da, bugün sosyal emperyalizme yaranma yarışına girmis bulunuyorlar. Onlar bu yolda ilerledikçe Türkiye işçi sınıfından, bütün emekçi halktan ve tabanlarındaki yurtsever ve devrimci unsurlardan en ağır darbeleri yiyecek ve yalnızlığa batacaklar dır. Onlar, Lenin'in bayrağını yüksek tutan Mao Zedung'a ve Halk Çin'ine saldırdıkca, karşı - devrimci yüzlerini daha açık olarak ortaya koyacaklardır.

EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELE REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELEDEN AYRILAMAZ

Brejnev takipçilerinin ortak umudu, başta işçi sınıfımız olmak üzere halkımızın ABD emperyalizmine ve iş birlikçilerine karşı yürüttüğü bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinden ya rarlanmaktır. Bu sebeple ABD emperyalizmine karşı bağımsızlık mücadelemizin revizyonizme karşı mücadele ile birleştirilmesi büyük önem taşımaktadır. Lenin defalarca ve ısrarla belirtmiştir ki «emperyalizme karşı mücadele, revizyonizme karşı mücadeleden ayrılamaz» Lenin'in bu öğretisi bugün her zamankinden büyük önem taşımak tadır. Çünkü revizyonizmin merkezi, iki büyük emperyalistten biri olan sos yal emperyalizmdir. Bütün ülkelerdeki revizyonizm ise, sosyal emperyalizmin işbirlikçisi bir karakter kazanma yolun dadır. Özellikle üçüncü bir dünya savaşı ihtimalinin yükseldiği şartlarda bu eğilim daha da hızlanmaktadır.

Bugün yurdumuz ABD emperyaliz minin tahakkümü altındadır. Halkımızın baş düşmanı olan emperyalist ABD emperyalizmidir. Bununla beraber Sov yet sosyal emperyalistleri büyük bir ya yılma ihtirası içindedir ve ABD emper yalistlerinin yıkıldığı her yere kollarını uzatma emelleri beslemektedir. Bu sebeple ABD emperyalizmine karşı yurdumuzun bağımsızlığı için mücadele ederken, halkımızın sovyet sosyal emperyalistlerinin tahakküm ve sömürü emellerine karşı uyanıklığını sağlamak, halkımızın bağımsızlık duygularını sağlamlaştırmak en başta proleter yanın görevidir.

Bugün Türkiye'de, CHP'de, Türk-İş de, DİSK de, Brejnevci revizyonist ler de işçi sınıfının ekonomik ve demokratik hakları için belirli bir mücadele yürütüyor. Marksist devrimcilerin işçi sınıfı içindeki mücadelesi bü tün bu reformcu ve revizyonist akımlardan farklıdır. Marksist devrimciler, asıl amac olarak proletaryanın işçi - köylü ittifakına dayanan devrimci iktidarı için mücadele ediyorlar ve ekonomik mücadeleyi bu esas amaca bağımlı kılıyorlar

Sosyalizme giden yolda, önümüzdeki mesele, yurdumuzu bağımsızlık ve demokrasiye kavuşturmaktır. İşçi sınıfının bugünkü görevi ABD emperyalizminin hakimiyetine, işbirlikçi kapitalizme ve feodal kalıntılara son veren milli demokratik devrimi zafere ulaştırmak ve durmaksızın sosyalizme ilerlemektir.

TÜRKİYE PROLETERYASI BAĞIMSIZLIĞIMIZI KAZANMAYA OLDUĞU KADAR KORUMAYADA ÖNDERLİK EDECEKTİR

İşçi sınıfı içinde günümüzün görev lerini kavramadan yürütülen bir ekonomik mücadele, reformculuğun ve da ha tehlikelisi revizyonizmin değirmeni ne su taşır. Bu sebeple işçi sınıfı için deki mücadelemize proleter devrimci si yasetin yön vermesi temel meseledir. «Nerede hareket, orada bereket» sloga nı revizyonizmin sloganıdır. Biz işçi si nıfının devrimci mücadelesine hizmet eden aktif ve kararlı bir mücadeleyi savunuyoruz. Hedeflerini, düşmanlarını, dostlarını, dayanacağı güçleri açık olarak tesbit etmeyen bir «hareket» anlayışı revizyonist ve reformcu akımların yedeğine düşmekten kurtula maz. Lenin'in öğrettiği gibi, emperyalizme karşı mücadelevi revizyonizme karşı mücadele ile birleştirmeliyiz. İşçi sınıfı ve sendikalar içindeki mücade lede revizyonizmin reformculuktan da ha gerici ve karşı - devrimci bir karak ter taşıdığını bilerek mücadele etmeliyiz.

Amerikan emperyalizmine karşı mücadele ederken, Sovyet sosyal emperyalizminin tahakküm peşinde koşan karakterini işçi sınıfımızın her üyesine kavratmalıyız. Türkiye'nin dev rimci proletaryası, yurdumuzun ABD emperyalizminin tahakkümünden kurta rılmasına önderlik edeceği gibi, bağımsızlığımızın korunmasına ve sağ lamlaştırılmasına da önderlik edecektir. Türkiye işçi sınıfı ve bütün halkımız, daha bugünden Sovyet sosyal emperyalizminin tahakküm emellerine karşı en sağlam bir şekilde cihazlandırılmalıdır. Her türlü emperyalist tahakküme set çekilmelidir. Buna uygun olarak DİSK'in bloksuz ülkeler safında yer almak ve üçüncü dünya ile birleşmek yönündeki her karar ve davranışını vargücümüzle destekleyeceğiz

Yurdumuzda hiçbir yabancı devlete tek bir üs verilmeyeceği tek bir yabancı askerin yurdumuza sokulmayaca ğı,yabancı sömürüsüne imkân verilme yeceği ve yurdumuzun üçüncü dünyada yer alacağı kararını bütün halkımızın bilincine perçinlemek en başta işçi sınıfımızın görevidir. Çin, Arnavutluk, Kore, Vietnam ve Kamboçya işçi sınıfları ve halkları, bunun örneğini vermiş lerdir. Onlar yurtlarını bir emperyalistin tahakkümünden kurtardıktan son ra, başka bir emperyalistin tahakkümü altına düşmemekte kararlı davrandılar. Oysa İkinci Dünya Savaşından sonra bir çok ülke, Nazilerin çizmelerinden kurtulurken ABD emperyalistlerine bağımlı duruma düştü. Bugün ise ABD emperyalizminin bütün dünyada gerilediği şartlarda Sovyetler Birliği, emperyalist çizmelerini giymiş ve gözlerini özellikle Avrupa'ya dikmiştir. İki süper devlet arasındaki çatışma, bütün «yumuşama» palavralarına rağmen derinleşmektedir. Üçüncü bir dünya savaşı ihtimali güçlenmektedir.

REVİZYONİSTLERİN GÜVENDİĞİ DAĞLARA KAR YAĞACAKTIR

İşte bu şartlarda işçi sınıfımızı pro leter siyasi mücadeleye sevketmek, işçi sınıfımızın ufkunu genişletmek, dev rimin meselelerini ve dünya durumunu işçi sınıfımıza en iyi bir şekilde kavratmak proletaryanın ileri unsurlarının görevidir. Gelecek, 15-16 Haziranları yaratan işçi sınıfımızın ve bütün halkımızındır. Halkın önderi olan işçi sınıfımız, halkımızı her alanda yönete cek yeteneklere ulaştırılmalıdır. 15-16 Haziran mücadelesinin beşinci yıldönü mü, işçi sınıfımızın devrimci niteliklerinin pekiştirilmesinde, önderlik görevini hakkıyla başaracak Marksist ideo loji ve teşkilatlanma ile cihazlandırılmasında yeni bir mücadele çağrısı olmalıdır. Bunu başarmak için revizyonizme karşı açık ve kararlı bir mücade le yürütmeliyiz. İşte bu sebeple 15-16 Haziran, yalnız emperyalizme ve faşizme karşı değil, revizyonizme karşı da proleter devrimci mücadele ruhunun güçlendirilmesi için yeni bir atılım olmalıdır. Revizyonizme karşı mü cadele, esasen 15-16 Haziranın özünde vardır. Bu özünü yokedip onu müzeye kaldırmak isteyen revizyonistlere, en kararlı cevabı gene 15-16 Haziranları yaratan, işçi sınıfımız verecektir.

Biz, işçi sınıfımıza, onun sağlam müttefiki olan köylü yığınlarına ve bü tün halkımıza güveniyoruz.

Revizyonistlerin güvendikleri dağ lara ise karlar yağacaktır. Sovyet sos yal emperyalistleri de ABD emperyalistleriyle beraber, tıpkı Hitler faşistleri gibi tarihin mezarına gömülecek lerdir. İki süper devletin tahakküm ve tehdidi altındaki bütün ülkeler, özellikle üçüncü dünya ülkeleri, bütün ezilen halklar ve Lenin'in bayrağını elinden bırakmayan bütün ülkelerin işçileri bu zaferi mutlaka kazanacaklardır.

ALMANYA'DA BULUNAN BİR GRUP DEVRİMCİ ARKADAŞIN MEKTUBU

Almanya'daki Türkiyeli İşçiler Ne İstiyorlar?

Yurt dışında bulunan Türkiyeli işçilerin sorunları çok yönlüdür. Biz bu mektupta birkaçını anlatmak istiyoruz.

İŞSİZLİK

Almanya'da bulunan Türkiyeli işçilerin en büyük korkusu, işten atılmaktır. Çünkü işten atılan bir işçinin bir daha iş bulması hemen hemen imkânsızdır. Bu korku yalnız Türkiyeli işçilerde değil, tüm yabancı işçilerde mevcuttur. Alman kapitalistlerinin Sosyal Demokrat — Hür Demokrat iktidarı, yabancı işçileri kapı dışarı etmek için aklına gelen her tedbiri almaktadır. Sosyal Demokrat Partisinin önde gelen siyaset adamları, her fırsatta yabancı işçilerin haklarını savunur görünmekten geri kalmıyorlar. Ama aslında gerek devlet makamları ve gerekse firmalar tarafından yabancı işçilere yapılan her türlü haksızlığa göz yumuyorlar.

Sendikalar Birliği yöneticilerinin tutumu da aynıdır. Zaten bu yöneticilerin çoğu, Sosyal Demokrat partiden milletvekilidir.

Genel olarak yabancı işçilere karşı şu baskılar uygulanmaktadır: Burada beş seneyi doldurmamış bir işçinin, işten atıldıktan sonra başka bir firmada çalışmasına izin verilmemektedir. Hattâ işçi kendisi iş bulsa ve patron da onu çalıştırmak istese bile, gene de çalışmasına müsaade edilmemektedir. Beş seneyi doldurduktan sonra işten atılan bir işçiye ise, Alman makamları, «Kusura bakma, elimizde iş arayan Alman işçileri var. Önce onlara iş bulalım, sonra size» demektedirler

Alman hükümeti, «beş sene çalışmış olmak» şartını, yabancı işçilerin haksızlığa ve eşitsizliğe karşı topluca direnişlerini önlemek, onları bölmek için ortaya koymuştur. Amaç gayet açıktır. İşçileri kıdemli ve kıdemsiz olarak bölmek ve bu şekilde onların direnişini kırmaya çalışmak. «Beş sene çalışmış olmak» şartı, Türkiyeli işçilerin büyük çoğunluğunu kapsamaktadır. Bu şarta göre, bundan en az beş sene önce Almanya'ya gelmiş olmak ve bu zaman içinde yalnız kanunî izin kullanmış olmak gerekmektedir. Buna göre, meselâ altı-yedi seneden beri Federal Almanya'da çalışmakta olan bir işçi, bu zaman içinde —diyelim ki, bundan üç sene önce— Türkiye'ye gidip üç ay kalmışsa, burada beş sene çalışmış olarak kabul edilmemektedir. Bu durumda, işten atılan işçilerin büyük çoğunluğu, «beş sene Almanya'da kalmamış» kaydıyla sınır dışı edilmektedir. Çünkü, Federal Almanya'da bulunan Türkiyeli işçilerin büyük çoğunluğu inşaatlarda çalışmaktadır. Ve inşaatlar her sene kış aylarında tatil olmakta, işçiler Türkiye'ye giderek dört - beş ay kalmaktadırlar.

Bugün Federal Almanya'da işten atılmış onbinlerce Türkiyeli işçi vardır. Alman makamları bu işçiler üzerinde planlı bir baskı uygulayarak, onların kendiliklerinden Türkiye'ye dönmelerini sağlamaya çalışmaktadırlar

TAŞINMA YASAĞI

Taşınma yasağı şu şekilde uygulanmaktadır: Diyelim ki, Stuttgart yakınında bir şehirde çalışan bir işçi işten atıldı, Stuttgart'a geldi ve burada bir firmada iş buldu. Taşınma yasağı gereğince Stuttgart'ta oturma izni alamaz. Dolayısıyla Stuttgart'ta bulduğu işte çalışma olanağı ortadan kalkar. Bugün Almanya'da yürürlüğe giren taşınma yasağı, zaten uzun zamandan beri Alman polisinin yabancı işçilere karşı uyguladığı baskının resmiyete dökülmesidir. Aslında Yabancılar Polisi ve İş Dairesi, ekonomik krizi başlar başlamaz yabancı işçilere karşı taşınma ve çalışma yasağını uygulamaya başlamıştı.

Yabancılar Polisi ve İş Dairesi, işbirliği halinde Alman kapitalistlerinin yabancı işçilere karşı düşmanlık ve baskı siyasetini uygulamaktadırlar.

ÇOCUK PARALARI

Yabancı işçilere karşı diğer bir baskı da, çocuk paraları konusunda uygulanmaktadır. Geçen sene Alman hükümeti yeni bir vergi kanunu çıkardı. Amaç, bütün emekçileri daha fazla soymak, kapitalistlere yapılan yardımlar yüzünden boşalmaya başlayan devlet hazinesinin açığını bu yolla kapatmaktı. Yeni kanunla yabancı işçilere ağır bir darbe indirildi. Bu kanuna göre, çocukları memlekette bulunan yabancı işçiler artık çocuk parası alamıyacaktı. Kanunun yürürlüğe girmesiyle birlikte, Alman hükümeti, yabancı işçilerin geldikleri ülkelerle yaptığı sosyal anlaşmaları da iptal eşitliğini bildirdi. Yabancı işçilerin ülkelerinde (Türkiye, Yunanistan, İspanya, Portekiz) bulunan iktidarlar, sözüm ona Alman emperyalistlerinin tutumuna karşı çıktılar. Yeniden anlaşmalar yapılması için heyetler geldi gitti. Sonunda Alman emperyalistlerinin isteklerini kabul ettiler ve anlaşmaları imzaladılar. Anlaşmaların imzalanması, Alman emperyalistleri ve bu ülkelerdeki iktidarlar tarafından işçilere tantanayla «mutlu» bir haber olarak verildi.

Bugün çocuk paraları konusunda Alman işçilerle yabancı işçiler arasında büyük bir eşitsizlik yürürlüktedir.

KONUT SORUNU

Bekâr işçiler ve aileleri memlekette olan işçiler, genellikle işçi yurtlarında kalmaktadırlar. Bu yurtlar, çoğunlukla tahta barakalar veya eski evlerdir. Çoğunda su, helâ, mutfak yoktur. Bir odada ortalama dört veya altı kişi yatmaktadır.

Ailelerini yanına almış işçiler ise, Almanların beğenmeyip oturmadığı çökmeye başlamış eski evlerde, bodrum katlarında veya tek odalarda oturmaktadırlar. Tüm yabancı işçiler, çok yüksek kira ödemektedirler. Örneğin, bodrum katında bir tek odanın kirası, 150 ile 300 mark arasında değişir. Eski bir binada, yalnız soğuk suyu olan, banyosuz, rutubetten duvarlarından su akan iki odalı bir dairenin kirası en az 300 marktır. Böyle bir konut bulan yabancı işçi, en mutlu işçilerdendir. Birçok halk düşmanı açıkgöz de işçilerin konut ihtiyacını fırsat bilmekte, eski binaları sahiplerinden kiralayarak veya bina sahipleriyle ortaklık halinde, oda oda yabancı işçilere yüksek bedellerle biraya vermektedirler.

Federal Almanya'da iki türlü konut yapılmaktadır:

1 — Özel kişiler ve firmalar tarafından yapılan konutlar.

2 — Devlet kontrolü altında yapılan konutlar. Çeşitli meslek guruplarının kooperatif veya şirket şeklinde yaptığı konutlar da bu guruba dahildir. Bunlara sosyal konutlar denmektedir.

Devlet kontrolü altında sosyal konut yapımı, ev arayanlar arasında rekabet yaratmaya ve ev sahiplerinin kiraları yükseltmelerine hizmet edecek şekilde yürütülmektedir. Örneğin, bir sene özel konut yapımı çok olunca, sosyal konut yapımı hemen kısıtlanır. Sorumlu kişiler, «sosyal konut yapımı pahalı oluyor» gibi beyanatlar vererek sömürüyü örtbas etmeye çalışırlar. Başka bir sene özel konut yapımı az olunca, sosyal konut yapımı çoğaltılır. Bu sefer de sorumlu kişiler, «devlet sosyal konut yapıyor» diyerek büyük gürültülerle bunu reklâm ederler. Ama eve ihtiyacı olanların sayısıyla yapılan evler arasındaki açık hiç bir zaman kapatılamaz.

Kısacası devlet, sosyal konut vasıtasıyla mal-mülk sahiplerinin yoksul halkı gitgide daha fazla sömürmesini sağlama bağlıyor.

EĞİTİM SORUNU

Çocuklarının yanına almış yabancı işçilerin en önemli sorunlarından bir tanesi de çocuklarının eğitimidir. Okul çağına gelmiş yabancı işçi çocukları ya hiç okula gitmiyor, yahut da gittikleri okullar kendi ihtiyaçlarına ve içinde yaşadıkları özel şartlara uygun olmaktan uzaktır. Anne ve babaları da dahil olmak üzere hiç biri yabancı dil bilmemektedir. Eğitim sistemi yabancıdır. Ve her şeyden önce, karnını doyurmak üzere bu ülkeye gelmiş olmanın verdiği ezziklik vardır. Ayrı ülkelerden gelen yabancı işçi çocukları kendi aralarında arkadaşlık kurmakla beraber, Alman çocuklarıyla arkadaşlık kurmakta zorluk çekmektedirler.

Türkiyeli işçi çocuklarının eğitimi için Türk hükümetinin buraya gönderdiği öğretmenler, özel olarak faşist ve ırkçı öğretmenler arasından seçilmektedirler. Bu öğretmenlerin görevi, ırkçı ve gerici propaganda yapmak, ilericileri ve yurtseverleri tesbit edip resmî makamlara bildirmektir. Her biri MİT ajanı olan bu öğretmenlerin asıl mesleği halk düşmanlığı olduğu için, okuttukları çocukların dertleriyle hiç ilgilenmemektedirler. Öğrencilerin meselelerini Alman makamlarıyla konuşup çözmeye yanaşmamaktadırlar. Zaten Almanlar da bunu istemektedirler. Bu faşist öğretmenler, emperyalist efendileri karşısında el bağlı durmakta, haftada birkaç saat okula gelip gitmektedirler. Geri kalan zamanlarını gezip tozmakla, çifte maaş alıp zevk ve sefa sürmekle geçirmektedirler.

Batı dünyasında kapitalistler, gençliği yozlaştırmak ve mücadelesinden uzaklaştırmak için bugün en etkili bir araç olarak fuhuşu ele almışlardır. «Medeniyet» ve «modern toplum» paravanası altında fuhuşun girmediği yer kalmamıştır. Burjuvazinin basın-yayın araçları bunun için seferber edilmişler. Burjuvazi, kendi ahlâksızlığını, gayet planlı bir şekilde okullara da sokmaktadır. «Ders» maskesi altında, öğrencilere seks filmleri ible gösterilmektedir.

Batı Almanya'daki İşçilerimize Polisin Yeni Saldırısı:

FÜRTH'DE DİNAMİT NOBEL FABRİKASI ÖNÜNDE 27 TÜRKİYELİ İŞÇİ TUTUKLANDI

Batı Alman Hükümeti, son iki yıldır devam eden buhranı yabancı işçilerin sırtına yüklemeye çalışıyor. Yabancı işçilere karşı son zamanlarda ırkçı tedbirler uygulanıyor. Oturma ve çalışma izinleri uzatılmıyor. Batı Alman patronları, sudan bahanelerle yabancı işçileri işten atıyorlar. Nisan 1975'te Batı Almanya'daki Türkiyeli işsizlerin sayısı 60 bin civarındadır.

7 Mayısta Fürth'deki Dinamit-Nobel fabrikası da 19 işçiye çıkış verdi. Bunlardan 6'sı Türkiyeli, gerisi Yunan ve Alman'dı. Bu çıkışlar, 2400 işçi çalıştıran ve patlayıcı maddeler imâl eden Dinamit-Nobel fabrikasının uzun zamandır plânladığı toptan işten çıkarmaların başlangıcıydı.

12 Mayıs günü işten çıkarılan 6 Türkiyeli işçi ve 40 kadar Türkiyeli ve Alman işsiz, Dinamit-Nobel önünde toplanarak işten çıkarılanların geri alınmasını talep ettiler. Gösterici işçiler, davul çalıp halk oyunları oynayarak fabrikanın kapısını tuttular. İşe gelen işçilri greve çağırdılar.

Dinamit-Nobel patronları, davul sesinden rahatsız oldukları ve fabrikalarının «çukulata imâl eden bir fabrika almadığı» gerekçesitle polis çağırdılar. Gelen polis, göstericilerin etrafını sardı ve resimlerini çekti. Fabrika içinde ise revizyonist DKP.'li (Alman «Komünist» Partisi) işçi temsilcileri ile, sarı D.G.B. sendikasından işçi temsilcileri, işçiler arasında «gösterinin kanunsuz olduğunu» yayıyorlar ve göstericilerle işçiler arasında bir dayanışma doğmasını engelliyorlardı. Buna rağmen gösterinin ilk günü 40 kadar işçi gösteriyle dayanışmada bulunduklarını belirttiler.

13 Mayıs günü sabahleyin, gösteri yeniden başladı. Öğleye doğru polis, bir göstericiyi polise hakaretten tutukladı. Bunun üzerine polisle çatışmalar çıktı. Tutukluları götürmek isteyen bir polis arabasının önüne yatan bir kadın işçi çiğnenince, göstericiler polisle çatışmaya giriştiler. Polis arabalarını parçaladılar. 15 dakika kadar sonra, coplu ve köpekli 500 kadar toplum polisi Nürnberg'den takviye geldi. 27'si Türkiyeli ve 6'sı Alman olmak üzere 33 gösterici gözaltına alındı.

14 Mayıs günü, sorgu hâkimi 6 Almanı salıvermesine rağmen 27 Türkiyeli göstericiyi tutukladı ve bunlardan 6 sı için de sınır dışı etme kararı çıkardı.

Aynı gün, Dinamit-Nobel önünde bildiri dağıtarak patronların, polisin ve revizyonistlerin yüzünü açığa vuran KPD/ML (Almanya Komünist Partisi - Marksist Leninist) taraftarları, DKP revizyonistlerinin sopalı saldırısına uğradılar.

Göstericilerin tutuklanmasından sonra Dinamit - Nobel patronları, gösteriyle dayanışmada bulunan 32 kadın ve 6 erkek Türkiyeli işçinin işine ihbarsız olarak son verdi.

15 Mayısta 500 kişilik tam teçhizatlı toplum polisi fabrika alanını işgal etti. Fabrikanın Batı Almanya'nın her tarafından gelecek Türkiyeli işçiler tarafından işgal edileceği yalanını yaydı. Bu, aslında fabrikadaki işçileri yıldırmak içindi. Aynı gün, Köln'de bir polisin öldürülmesi dolayısiyla siyah bir bant taşıyan polisler, halkı Türkiyeli işçilere karşı kışkırtmaya

Kruşçev - Brejnev Dönek Kliğinin Karşı- Devrimci Hükümet Darbesi

Enver Hoca şöyle diyor:

«Sovyetler Birliği'nde proleterya diktatörlüğü ve proleterya partisi tasfiye edildi. İktidarda artık işçi sınıfı değil, yeni revizyonist burjuvazi vardır. Devlet ve parti, revizyonistlerin kendi siyasî ve iktisadî hâkimiyetlerini korumak ve sağlamlaştırmak için kullandıkları bir âlet haline gelmiştir. Onların devlet ve partilerine yakıştırdıkları «sosyalist», «komünist» maskeler, sadece insanları aldatmak için bir araçtır. Zira devletin ve partinin karakterini tayin eden, onlara takılan isim ve hattâ onların sosyal bileşimleri değildir. Tayin edici olan, öncelikle ve esas olarak, onların izlediği siyaset, bu siyasetin kime hizmet ettiği ve kimin menfaatlerini temsil ettiği meselesidir.

«Partinin ve devletin niteliğinin değişmesi, siyasî ve ideolojik üst yapıdaki karşı-devrimci dönüşüm, kaçınılmaz olarak sosyalizmin iktisadî temelinin de değişmesine yol açar. Kruşçevcilerin Marksizm düşmanı ideolojik anlayışlarına uygun olarak yaptıkları iktisadî reformlar, üretim ilişkilerinde esaslı değişikliklere yol açtı. Bu reformlar, Sovyet ekonomisine, üretimde hedefi kapitalist kâr elde etmek olan bir organizasyon ve yönetim sistemi getirdi. Kollektif kapitalist olarak bugünkü Sovyet devleti, üretim araçlarını yeni Sovyet burjuvazisi adına ve menfaatine yönetmektedir. Ortak sosyalist mülkiyet, yeni tipte bir devlet kapitalizmi mülkiyetine dönüşmüştür.» (Revizyonizm ve Maceracılık Yenilgiye, Marksizim - Leninizm Zafere Götürür», Aydınlık Yayınları, s. 71).

Sovyetler Birliği'nin ekonomisini incelemeye devam ederken, Kruşçev - Brejnev revizyonistlerinin iktidarı nasıl ve hangi şartlarda ele geçirdiklerini kısaca özetlemede yarar görüyoruz.

Rusya'da 1917'de Lenin'in önderliğindeki Büyük Ekim Dverimiyle burjuvazi devrildi, proletarya diktatörlüğü kuruldu. Lenin, iktidardan devrilen burjuvazinin direnişinin on kat arttığına, üstelik genç Sovyetler Birliğinin uluslararası sermaye tarafından kuşatılmış bulunduğuna işaret etti. Ayrıca Lenin, ülke içindeki küçük üretimin ve eski toplumun bütün geleneklerinin varlığını sürdürdüğünü, küçük üretimin her gün ve her saat kapitalizmi yeniden yarattığını söyledi. («Sol» Kanat Komünizmi, Bir Çocukluk Hastalığı.) Yine Lenin, sosyalist devrimin «bütün bir yoğun sınıf çatışmaları dönemini» kapsadığını belirtti ve «bu dönem sona erene kadar, sömürücüler kaçınılmaz olarak geri dönüş umudunu beslerler ve bu umut geriye dönmek için teşebbüsler halini alır» dedi. (Sosyalist Devrim ve Milletlerin Kaderlerini Tayin Hakkı; Proletarya İhtilâli ve Dönek Kautski.) Lenin, bütün bunlardan, kapitalizmden komünizme geçiş döneminin tümü için «proletarya diktatörlüğü zorunludur» («Sol» Kanat Komünizmi) sonucunu çıkardı.

Gerçekten de burjuvazi, Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçirmek ve kapitalizme geri dönüşü gerçekleştirmek için sayısız teşebbüste bulundu. İç savaş çıkardı. Zaman zaman ayaklanmalar, komplolar, suikastler tezgâhladı. Üstelik, parti ve devlet iktidarına sızdırdığı siyasî temsilcileri vasıtasıyla proletarya diktatörlüğünü içten fethetmeye çalıştı. Lenin'den sonra Stalin, burjuva yolunu tutmuş olan Troçki, Zinovyev, Kamenev, Buharin gibilerini Parti'den temizleyerek proletarya diktatörlüğünü korudu ve Sovyetler Birliği'nin sosyalizm yolunda ilerlemesini sağladı.

Ancak, dünyadaki ilk sosyalist ülke olan Sovyetler Birliği, kapitalizme geri dönüşü önleme ve proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırma konusunda nisbeten tecrübesizdi. Stalin, büyük bir Marksis - Leninist olmakla birlikte, sosyalist toplumda sınıf mücadelesinin sürdürülmesi konusunda bazı hatâlar yaptı. O, tarımın kollektifleştirilmesinin esas olarak tamamlanması üzerine, aceleci bir tutumla Sovyetler Birliği'nde «artık düşman sınıfların kalmadığını» (1) ve Sovyet toplumunda «sınıf mücadelesinin sona erdiğini» (2) ilân etti. Bu tutum, üretim araçlarının mülkiyeti üzerindeki sosyalist dönüşüm esas olarak tamamlandıktan sonra dahi sınıfların ve sınıf mücadelesinin varolmaya devam ettiğini gözardı ediyordu. Bu nedenle Stalin, kapitalizmin geri gelmesi tehlikesini sadece dışarda, emperyalizmin saldırısında görüyordu. Üst yapıda ve ideolojik alanda burjuva ideolojisine karşı mücadeleyi, kapitalizmin güçlerine karşı işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin geniş çapta seferber edilmesi görevini ihmal ediyordu. Pratikte çoğu zaman, belli başlı burjuva yolcularının idarî tedbirlerle tasfiye edilmesiyle yetinildi. Bütün bu teorik ve pratik hatâlar, İkinci Dünya Savaşını izleyen yıllardan itibaren Sovyetler Birliği'nde revizyonist eğilimlerin canlanmasına yol açtı. Bunun yanısıra, birçok Avrupa ülkesinde Faşizme Karşı Savaş yıllarında kurulan anti-faşist cepheler içinde proletarya partilerinin burjuvaziye karşı bağımsızlığını koruyamaması, yer yer burjuvazının proletarya partileri içine sızması için elverişli bir zemin yaratmıştı. Bu durum, 1940'ların sonuna doğru birçok partide güçlü bir revizyonist cereyan doğurdu. Yugoslavya'da iktidarı ele geçiren Tito, sosyalist devrim için proletarya diktatörlüğünden başka yollarda bulunduğu, burjuvaziye karşı dişe diş bir mücadelenin gereksiz olduğu, zengin köylü ekonomisinin ve milli sanayi burjuvazisinin serbest bırakılması gerektiği gibi görüşleri vargücüyle yaydı. Bu uğurda kendisine Polonya'da Gomulka, Macaristan'da İmre Nagi, vb. gibi destekçiler de buldu.

Bu eğilimlerin varlığı, bizzat Stalin ve Bolşevik Partisi tarafından tesbit ediliyordu. Stalin, ilkönce Tito'nun başını çektiği revizyonist cereyana karşı mücadeleye girişti. Bunun sonucu olarak revizyonist cereyana ağır bir darbe indirildi. Tito dışındaki birçok revizyonist karargâh dağıtıldı ve tasfiye edildi. Proletarya partilerine sızmış olan burjuva unsurların bir çoğu sindiler ve fırsat kollamaya devam ettiler.

Stalin ve SBKP merkez yönetimi, daha sonra, bizzat Sovyetler Birliği için de ortaya çıkan burjuva unsurlarla mücadeleye giriştiler. SBKP Merkez Komitesi'nin Ekim 1952'de yapılan 19. Parti Kongresi'ne raporu, Parti ve devlet kadroları içinde yozlaşarak burjuvalaşmış unsurların varlığına dikkati çekiyordu. Rapora göre Parti'nin bazı örgütlerinin yöneticileri, «kendi gruplarının çıkarlarını Parti ve devlet çıkarlarına üstün tutarak» örgütlerini tamamen kendi adamlarından meydana gelen küçük topluluklara dönüştürmüşlerdi. Bazı endüstri işletmelerinin idarecileri, «bu işletmeleri kendi özel çıkarlarına alet etmeye» çalışıyorlardı. Bazı Parti ve Sovyet görevlileri, «kollektif çiftçilerin ortak mülkiyetini koruyacaklarına, onların mallarını israf etmekle meşgul oluyorlar»dı.

Bunun yanısıra, ideolojik alanda, emperyalistler arasındaki çelişmelerin ortadan kalktığı, emperyalizmin artık savaşların kaynağı olmadığı; yurt içinde ise maddî teşvik unsurlarının daha fazla kullanılması, üretim araçlarının daha serbestçe dolaşımının sağlanması, meselâ devlet makina traktör istasyonlarında yoğunlaşmış bulunan üretim araçlarının tekrar kooperatiflere dağıtılması gerektiği şeklindeki revizyonist görüşler de gitgide gelişiyordu. Kültür, sanat ve bilim dallarında da sosyalizme saldıran, proletarya diktatörlüğünü kötüleyen eserler çıkmaya başlamıştı. Stalin hayatının son yıllarında Sovyetler'de artık sınıfların ve kapitalizmin yeniden dirilmesi zemininin kalmadığı şeklindeki eski görüşlerini değiştirdi ve revizyonist eğilimlere karşı mücadeleye girişti.

Ancak, Stalin'in ölümünden sonra Kruşçev, Parti ve devlet organlarında yuvalanmış yoz burjuva-revizyonist unsurlara dayanarak ve her türlü haince manevraya başvurarak Parti ve devlet iktidarını eline geçirdi. Bu, proletarya diktatörlüğünü içerden çökerten, proletarya diktatörlüğünün merkezini ele geçirip bütün devlet mekanizmasını bir burjuva diktatörlüğü haline getiren, sosyalizmi yıkıp kapitalizmi geri getiren karşı-devrimci bir hükümet darbesiydi. Hiç şüphesiz burjuvazi, proletaryanın elinden iktidarı alırken, «ben proletarya diktatörlüğünü yıkıyorum» demedi. Burjuvazi siyasî temsilcileri Kruşçev revizyonistleri, yıkıcılıklarını «sosyalizm» maskesi altında yürüttüler. Onlar, modern revizyonist ideolojiye dayanarak burjuva diktatörlüğünün geri getirilmesi için kamuoyu yarattılar. Aynı zamanda Lenin ve Stalin'e sadık bütün Parti ve devlet görevlilerine sahte-Marksist gerekçelerle saldırdılar. Kruşçev kliği, ilkönce 1953 - 1955 yıllarında Parti yüksek kademelerinde peşe tasfiyelere girişti. Molotov, Malenkov, Zdanov, Zukov, Bulganin gibi birçok Stalinci «terör», «istibdat», «keyfi idare», «tahakküm rejimi», «canilik» gibi gerekçelerle bir bir uzaklaştırıldılar. Bu arada Kruşçev, Lenin ve Stalin dönemlerinde teşhir edilmiş ne kadar sağcı unsur varsa hepsinin itibarını bir bir iade etmeye girişti. Troçkist hainler ve burjuva ajanları hapislerden çıkartılıp partilere ve hükümetlere sokuldu. Nihayet Kruşçev, yerini yeterince sağlamlaştırdığını hissedince, 1956'daki 20. SBKP Kongresinde Stalin'e ve proletarya diktatörlüğüne karşı açıkça saldırıya geçti. Bu ideolojik saldırı, partinin ve devlet kademelerinin proleter devrimcilerden temizlenmesi faaliyetini hızlandırdı. SBKP'nin 1952'deki 19 Kongresinde seçilen Merkez Komitesi üyelerinin yüzde 70 kadarı, 1956 ve 1961 deki Kongrelerde tasfiye edildi. 1961'de tasfiye edilenler, 1956'da seçilenlerin le yüzde 50'sini içeriyordu.

Stalin zamanında faaliyetleri çeşitli şekillerde sınırlandırılmış ve baskı altına alınmış olan burjuva unsurlar, Kruşçev'in iktidara gelmesinden sonra partide, hükümette, sanayi ve tarım kuruluşlarında ve üst yapının bütün alanlarında yönetim mevkilerini adım adım ele geçirerek, Sovyet toplumunun hâkim sınıfı haline geldiler.

NOTLAR

1 — Stalin, «SSCB'nin Anayasa Taslağı Üzerine», Leninizmin Meseleleri.

2 — Stalin, «SBKP'nin 18 Kongresine Rapor», Merkez Komitesinin Çalışması bölümü, Leninizmin Meseleleri.

OKUYUCU MEKTUBU :

BULGARİSTAN'DAKİ TÜRKLER ÜZERİNDE SOSYAL - FAŞİST REJİM ŞOVEN BASKI VE TERÖR SİYASETİ UYGULUYOR

Ben 1969 yılının başında ailemle birlikte Bulgaristan'dan göç etmiş bir gencim. Bugün Türkiye'de Bulgaristan'ı çok güzel sosyalist bir ülke olarak kabul edenler var. Sosyalist ülke olarak yutturulmaya çalışılan Bulgaristan'da Marksizm — Leninizme tamamen zıt uygulamalar olmaktadır.

Marksizmin ilkelerine bağlı olan bir kişi her halde millî baskılara evet diyemez. Bulgaristan'da bugün müthiş bir milli baskı vardır. Türklere daima kötü muamele yapılmaktadır. Nerede tehlikeli ağır işler var, orada Türkler çalıştırılır. Karakolda dayak yiyenlerin çoğunluğu Türktür. Türklere her yerde hakaret edilir. Hatta Türklerin katledildiği olaylar da görülmektedir. Bugün artık Türk çocuklarına Türk ismi koymak yasaktır.

Bulgaristan'da bugün gençlere Marksizm — Leninizmin öğretilmesi söz konusu değildir. Onun yerini içki, kumar, fuhuş almıştır. Bulgar işbirlikçileri, ağababaları sosyal - emperyalistlerin izledikleri revizyonist çizgiden hiç şaşmamaktadırlar.

Bir Devrimci

çalıştılar. Siyah bant taşımalarına sebep olarak, göstericilerin bir polisi öldürmüş olduğu yalanını yaydılar.

Polis, dışardan her türlü yardımı önlemek için tutuklananların isimlerini bile açıklamadı. Buna rağmen tutukluların isimleri tesbit edilerek kendilerine avukat gönderildi.

21 Mayısta diğer tutuklular için de sınır dışı etme kararı alınması üzerine bir gösteri yürüyüşü yapılmıştır. Yürüyüşte polisin saldırısı protesto edilmiştir.

Batı Alman hükümetinin Türkiyeli işçi ve devrimcilere karşı bir buçuk yıl önce başlattığı saldırı bu son tutuklamalarla daha azgın bir hal almıştır. Fakat bu saldırıların Türkiyeli işçileri yıldırması mümkün değildir. Polisin her baskısı, Almanya'daki Türkiyeli işçilerin saflarını pekiştirmektedir.

Batı Alman hükümetinin Türkiyeli işçilere karşı giriştiği bu saldırıyı protesto ederiz. Ayrıca, bütün devrimcileri ve halkımızı bu olayla ilgili olarak Batı Alman Konsoloslarını protesto etmeye çağırırız.

DEVRİMCİ HAREKETİN ÖZELEŞTİRİSİ NASIL OLMALI?

Devrimci özeleştirinin gerçekleştirilmesi için, bütün devrimcileri geçmişin değerlendirilmesine katılmaya çağırıyoruz. İşçiler, köylüler, aydınlar, bütün devrimciler dergimizin geçmiş sayılarını, ayrıca geçmişte çıkan devrimci yayın organlarını incelemeli, eleştirilerini dergimize yollamalıdırlar. Halkın kurtuluşu uğrundaki mücadelemizi gelecekte daha iyi yürütmemizin ancak bu şekilde mümkün olabileceğine inanıyoruz.

12 Mart faşist diktatörlüğü devrimci harekete ağır darbeler indirdi. Yenilgiyle beraber, özellikle 1972'den itibaren revizyonist ve teslimiyetçi ideoloji hızla yayılma imkânı buldu. Devrimci geçmiş inkâr edildi. Devrimci mücadele hakim sınıfların bir oyunu, bir provokasyon olarak gösterilmek istendi. Döneklik ve ihanete kapılanlar oldu. Bir kısım «yol arkadaşları» kendilerini sahile atıp beyaz teslim bayraklarını çektiler.

Hakim sınıflar ve revizyonistler davayı inkâra yönelen her türlü teslimiyetçi eğilimi körüklediler. Revizyonistler, yılgınlığın ve dönekliğin çamurundan «12 Mart sosyalisti» revizyonist partiler kurdular.

BUGÜNKÜ DURUM

Bugün yeni bir dönemde bulunuyoruz. Devrimci hareket bir yenilgi döneminden sonra, halkın mücadelesinin yükselmeye başladığı bu dönemde yeniden toparlanma, yaralarını sarma ve yeniden ileri atılarak halka önderlik etme göreviyle karşı karşıyadır. İşte böyle bir dönemde geçmişin sağlam bir öz-eleştirisini yapmak hatalardan dersler çıkarmak, gelecekteki hataları önleyebilmek için geçmişi doğru bir şekilde değerlendirmek, bugün devam eden hataları tespit edip bir düzeltme hareketine girişmek, zorunlu bir görev olarak durmaktadır.

Hakim sınıflar istedikleri kadar devrimci hareketi yenilgiye uğrattıklarını düşünüp sevinsinler. Revizyonistler, istedikleri kadar «dövüldüğünüz yere bir daha gitmeyin» diyerek devrimci saflarda korku ve yılgınlık yaratmaya çalışsınlar. Halkın yükselen mücadelesiyle birlikte devrimci hareket de toparlanacak ve hatalarından dersler çıkararak ilerleyecektir.

Çünkü kararlı devrimciler bayrağı ellerinden düşürmediler. Yerlere yuvarlanan pek çok dürüst insan yeniden doğrulmuş, üstünü başını silkelemiş ve devrim yoluna tekrar koyulmuştur. Üstelik çok sayıda yeni devrimci, saflara katılmakta ve taze bir kan gibi devrimci mücadelenin damarlarına akmaktadır. Revizyonizmin yaydığı yılgınlık ve moral bozukluğunun yerini bugün devrimci iyimserlik ve mücadele azmi almaktadır. Kitleler bugün daha cesur bir şekilde mücadeleye atılmaktadır.

İşte bu şartlarda yapılacak bir özeleştiri devrimci mücadeleyi daha da canlandıracak, devrimcilere büyük güç katacaktır. Devrimci hareket ağırlıklarından kurtulacak ve hatalarını yenerek devrim yolunda ilerleyecektir. Revizyonizme teslimiyetçiliğe, inkârcılığa ve maceracılığa karşı etkili bir mücadele ve devrimci kitlelerin eğitimi de ancak bu şekilde mümkün olabilir.

Şimdi yenilgiden çıkan derslerin değerlendirilmesi için gerekli şartlar da vardır. Ancak bugün, aradan belli bir süre geçtikten sonra, geçmiş hakkında doğru ve ayrıntılı bir tahlil yapmak mümkün olabilmektedir. İçinde bulunduğumuz pratik geçmişin derin izlerini taşıyor. Değerlendirmemiz için bugünden de yararlanma imkânına sahibiz. Yenilginin doğurduğu sarsıntılar ve buhranlar da atlatılmıştır. Bugünkü durumda büyük çoğunluğun, eski hataları tekrarlamama ihtiyacı duymasıda devrimci bir özeleştirinin yapılabilmesi için gerekli şartları yaratmıştır.

DEVRİMCİLER HAKİM SINIFLARA DEĞİL HALKA ÖZELEŞTİRİ YAPARLAR

Geçtiğimiz yenilgi döneminde maceracılıktan teslimiyete ve yılgınlığa yönelenler «özeleştiri» adı altında hakim sınıflara karşı günah çıkardılar ve geçmişte devrimci olan ne varsa karaladılar.. Yusuf Küpeli, Ertuğrul Kürkçü, gibi dönekler, Sıkıyönetim mahkemelerinde, geçmişte devrimci olan ne varsa karaladılar.. Ve bu yaptıklarının «İşçi sınıfına bir öz-eleştiri olduğunu» ilân etmeye kalkıştılar. Aslında onların yaptığı, faşistlerin ağır ceza tehditleri karşısında hakim sınıfların önünde boyun eğmek ve hakim sınıflara bir «özeleştiri» yaparak devrimci mücadeleyi karalamaktı. Bunların ihanetine sarılanlar ise yine revizyonistlerdi. Onlar, her gerici şeye sarıldıkları gibi bu döneklere de sarıldılar ve alkış tuttular. Devrimciler, «Özeleştiri» adı altında hakim sınıflara günah çıkaran ihanet akımıyla daima mücadele etmelidirler.

DEVRİMCİ HAREKET REVİZYONİZME VE OPORTÜNİZME ÖZELEŞTİRİ YAPMAZ

Bir kısım sağcı burjuva aydını ve her yönden esen rüzgârlara kapılan kişi ise, yine yanlış bir özeleştiri yolu izleyerek sürekli olarak «özeleştiri» feryatları kopardılar. Onlar, devrimci hareketin, revizyonizmin ve maceracılığın hücumları karşısında boyun eğmesini ve oportünizme karşı özeleştiri yapmasını istediler. Onların istediği «Özeleştiri» devrimci hareketin kendi doğru hattını terk ederek revizyonizmin kuyruğuna takılmasıdır. Şüphesiz ki, devrimci hareket, geçmişten, revizyonistlerin «uslu durmak gerektiği» sonucunu çıkarmayacaktır. Tam tersine daha da kararlı mücadele etmek gerektiği sonucunu çıkaracaktır. Ve bu yüzden revizyonistler ve troçkistler hiç bir zaman tatmin olmayacaklardır. Şunu bilmeliyiz ki, devrimci hareket, revizyonizmin önünde günah çıkararak «özeleştiri» yapamaz. Bunu yaptığı an burjuvaziye teslim olmuş demektir. Çünkü revizyonistlerin «Öz eleştiriden» anladığı burjuvaziye teslim olmak ve sosyal — emperyalizmin uşaklığını kabul etmektir. Devrimciler, şüphesiz böyle bir özeleştiri yapmayı da reddetmelidirler.

ÖZELEŞTİRİ KENDİNİ İNKÂR EDEREK VE MACERACILIĞIN KUYRUĞUNA TAKILARAK YAPILAMAZ

Bazıları ise, özeleştiriden devrimci hareketin bütünüyle inkârını ve sözümona «pirüpâk devrimciler» haline gelmeyi anlıyorlar. Onlar, geçmişten revizyonizm troçkizm ve maceracılıkla daha kararlı mücadele etmek sonucunu çıkaracakları yerde revizyonizmle uzlaşma ve maceracılığın kuyruğuna takılma sonucunu çıkarıyorlar. Onlar, geçmişten kitlelerle daha fazla birleşmek, kitlelerle daha sıkı bağlar kurmak gerektiği sonucunu çıkaracaklarına, kitlelerden daha fazla kopmayı ve kitlelere değil küçük burjuva aydınlarına güvenmeyi öğütlüyorlar. Revizyonizme ve maceracılığa boyun eğen bir özeleştiri anlayışı, troçkizmin ve revizyonizmin işine yaramıştır.

HATALARIN TEMELİNDE TEKNİK DEĞİL SİYASET YATIYOR

Bazı arkadaşlar ise, geçmişin etraflı ve derinlemesine bir eleştirisini yapacaklarına, hataları örtbas ediyorlar ve hataların kaynağında siyasetin olduğunu unutarak yenilgiyi teknik cebeplere veya son derece sathi sebeplere bağlıyorlar. Böylece siyasetin yerini teknik almış oluyor. Bu anlayışla hataların temeline inmek mümkün değildir.

Zafer ya da yenilgi, devrimci hareketin siyasî çizgisinin doğruluğuna ya da yanlışlığına bağlıdır. Doğru bir siyasî çizgi, Marksizm — Leninizmin ülke şartlarıyla kaynaştırılması sayesinde kazanılır. Tayin edici olan ideoloji ve siyasettir. Teknik ve diğer unsurlar bunlara tabidir. Doğru bir siyasî çizgiye sahipsek her şeye sahip olmamız mümkündür. Doğru bir siyasi çizgi sayesinde proletaryanın öncü örgütünü inşa edebiliriz, halk kitlelerini devrim yolunda seferber edebiliriz.

ÖZELEŞTİRİ GERÇEKLERE DAYANMALIDIR KOPYACI OLMAMALIDIR

Devrimci hareket, geçmişini gözden geçirirken ve özeleştirisini yaparken mutlaka gerçeklere dayanmalıdır. Önce ortaya bir fikir atıp, sonra bunu ispat etmek için delil aramak insanı gerçeklerden uzaklaştırır. Çünkü gerçek olaylar zaten yaşanmıştır ve vardır. Yoksa bu gerçekler, fikirlerimizi ispat etmek için delil ararken ortaya çıkmıyorlar. Böyle bir yöntem işi kitabına uydurmak demektir. Oysa istisnasız bütün devrimcilerin olayları inceleyerek farkına varabilecekleri açık gerçekler vardır. Hiç bir inceleme yapmadan ortaya atılan fikirler ise çoğu zaman gerçeklere uymaz ve yanlıştır.

Yine devrimci hareket, geçmişini gözden geçirirken kendi ülkesinin gerçeklerinden hareket etmeli ve başka bir ülkenin devrimcilerinin bambaşka şartlarda yaptığı özeleştirileri taklit etmeye kalkışmamalıdır.

Devrimciler olarak, daima parçaya değil, bütüne esas ağırlığı vermeyi ve parçayı bütüne tabi kılmayı bilmeliyiz. Bir parçada var olan bir hatanın her zaman bütünü bağladığını düşünmemeliyiz. Sadece bir kısmın gözönüne alınması, kaçınılmaz olarak tek yanlılığa, yanlış tespitlere götürür.

Geçmişi gözden geçirirken tayin edici hatalarla, tali durumdaki hatayı da dikkatlice ayırmak zorundayız. Tali durumdaki hataları fazla büyütmemeli ve hatanın esas kaynağına inmeliyiz. Esas tutulacak halkayı kavramalıyız. Hatâları doğru tesbit edebilmemiz için, hatâları gidermenin somut çözüm yollarını bulma amacını taşımalıyız.

ELEŞTİRİDE SORUMSUZLUK VE TUTUCULUK

Devrimci hareketin geçmişini gözden geçirirken inkârcı olmamaya, geçmişteki başarıları da gözönüne almaya dikkat etmeliyiz. Özeleştiride tek yanlılık ve inkârcı tutum devrimci mücadeleye yarar değil zarar getirir.

Öte yandan, özeleştiride tutucu olmamak ve hataların üzerine kararlılıkla gitmek de son derece önemlidir. Hatalara sahip çıkmak ve eleştiriyi bastırmak, devrimcilerin cesaretini kırar ve devrimci hareketin gelişmesini engeller. Gerçekler karşısında eleştiriyi bastıran bir tutum bizi hataların kuyruğuna takılmaya götürür. Özeleştirinin devrimci hareketin itibarını zayıflatacağını, düzenimizi bozacağını düşünmek burjuva tutumudur. Eğer devrimci bir özeleştiri görevi gerçekten yerine getirirse, zayıflayan sadece geçmişte yapılan ve bugün de devam eden hatalar olacaktır. Eski düzenin bozulması ise, yeni bir düzenin oluşması için zorunludur. Mevcut durumu savunmak ve her yeniliğe karşı çıkmak, burjuvazinin ve geriçiliğin dünya görüşünün içimizdeki yansımalarıdır.

Devrimci özeleştiriye katkıda bulunmak herşeyden önce dürüst ve cesur olmayı gerektirir. Tespitlerimiz doğru da olsa yanlış da.. Eğer eleştiride samimiysek, bunu kim engelleyebilir? Lenin şöyle diyor:

«Bugüne kadar bütün devrimci partiler, gurura kapıldıkları, güçlerinin nerede yattığını göremedikleri ve zaaflarını ortaya koymaktan korktukları için mahvoldular. Ama biz yıkılmayacağız, çünkü biz zaaflarımızı ortaya koymaktan korkmuyoruz ve onları altetmesini öğreneceğiz.» (SBKP Tarihi, Sonuç bölümü, Proleter Devrimci Aydınlık yayınları.)

DEVRİMCİ ÖZELEŞTİRİ DEVRİMCİLERE VE KİTLELERE DAYANMALIDIR

Devrimci bir özeleştiri ancak devrimcilerin ve devrimci kitlelerin görüşleri alınarak ve onlardan gelen fikirler merkezi bir şekilde toplanıp sistemleştirilerek yapılabilir. Devrimci özeleştiri kitlelerin sesine kulak vermek demektir. Devrimci hareketin siyaseti kitlelerin faaliyetiyle birleştiği zaman bir anlam ifade eder. Öyleyse hataları en iyi tespit edebilecek olanlarda, devrimci siyaseti uygulayan devrimciler ve kitlelerdir. Özeleştiri bir odaya kapanıp kafa patlatan bir kaç kişinin işi olamaz.

Devrimci hareket her şeyden önce devrimcilerin ve sıradan işçilerin, köylülerin, aydınların görüşlerini, eleştirilerini almaya önem vermeli ve onları devrimci hareketin geçmişini eleştirmeleri için teşvik etmelidir.

Devrimci kitlelerden gelen fikirler ve eleştiriler, toparlanmalı ve merkezi bir şekilde sistemleştirilmelidir. Bu sistemleştirilen fikirler yeniden kitlelere götürülmeli ve onların görüşleri tekrar alındıktan sonra yeniden merkezileştirilmelidir. Ancak bu yöntemle doğrulara yaklaşabilir ve gelecekteki hataları önlemek için geçmişten dersler çıkarabiliriz. Geniş bir düzeltme hareketine girişmenin yolu da budur.

Devrimci özeleştirinin bir parçası olarak bütün işçi, köylü aydın ve devrimcilerden dergimizin bütün geçmiş sayılarını, ayrıca eskiden çıkmış bütün devrimci yayın organlarını inceleyerek eleştirilerini yollamalarını diliyoruz. Buna herkes katılmalıdır. Hataları tespit etmek için mükemmel bir ideolojik seviyenin şart olduğunu düşünmek son derece hatalıdır.

Gelecekte beraber yürümek, ancak geçmiş mücadele ve hatalar üzerinde bir fikir birliği sağlamakla mümkün olur.

GELECEK PARLAKTIR, YOL DOLAMBAÇLIDIR

Halkımız, faşist diktatörlüğün zulmü altında acı çekiyor. Milyonlarca halk kurtuluş ve devrim istiyor. Halkı bu mücadelede yönetecek olan ve seferber edecek olan devrimci proleterya partisidir. Devrimci öncünün inşası ancak sağlam bir özeleştiri temelinde ilerleyecektir.

Acı çeken milyonlarca halkımızın kurtuluşu uğrunda vazgeçemeyeceğimiz bir hatamız olabilir mi? Elbette olamaz. Hatalarımızı yeneceğiz ve halkımızın kurtuluşu uğrunda kararlılıkla ilerleyeceğiz.